68ste JAARGANG No. 8060 WOENSDAG 10 JANUARI 1951 ACHT PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Abonn.-prijs: Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname, Bovenwinden ƒ 2.50. — Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbet.).
Kantoor: Consciëntiesteeg 27—29. Telefoon: Redactie 3858 — Administratie 3550.
Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad Curaçao.
Hoofdredacteur: Ad. Versnev

Hevige strijd in verblindende sneeuwstorm rondom Wondjoe.

Tokio — Woensdag woedde rondom Wondjoe, ongeveer 90 km. ten Zuidoosten van Seoel, een hevige strijd, die onder verblindende sneeuwstormen werd uitgevochten. In frontberichten wordt gemeld, dat beide partijen reeksen aanvallen hebben uitgevoerd.

De Noordelijken zijn tot op een afstand van ruim 120 km. hemelsbreed van Taegoe doorgedrongen na zich ten Zuidoosten van Wondjoe een doorgang te hebben gebaand van 16 km. breed en 48 km. diep. Volgens frontberichten zijn de geallieerde troepen in goede orde en zonder veel moeilijkheden op sterkere stellingen teruggetrokken.

Generaal MacArthur heeft Woensdag gewaarschuwd, dat „meer dan een kwart millioen Chinese communisten, in staat om een machtig offensief te ontketenen", langs een front van 110 km. staan opgesteld in West-Korea. Hij verklaarde, dat deze legers op een aantal plaatsen tegelijk zouden kunnen toeslaan. Volgens MacArthur bevinden de Chinese legers zich achter de lijn van Wondjoe naar het Zuidwesten via Osan. Bovendien staat een Noord-Koreaans legercorps aan de uiterst Westelijke punt van deze lijn gereed, terwijl men aanneemt, dat ook een divisie Mongoolse cavalerie en een artillerie-divisie van de Chinezen zich in dit gebied bevinden. De tegenstander heeft ruime reserves voorhanden om elke aanval te steunen, aldus MacArthur.

Apostolisch delegaat gedeporteerd.

Londen — Volgens ten Vaticane ontvangen berichten is Patrick Byrne, de apostolisch delegaat in Korea, die op 30 Juni gedwongen werd zijn post te Seoel te verlaten en op 11 Juli werd gearresteerd met een aantal missionarissen en beambten van de Franse legatie te Seoel, naar Mandsjoerije overgebracht, aldus de „Times".

DE TROEBELEN IN NEPAL.

Londen — De premier van Nepal heeft ter gelegenheid van de bekendmaking, dat het parlement van Nepal en de Baradar (broederschap der Rana's) het handhaven van koning Tribhovan hebben goedgekeurd en tevens verklaard, dat zo spoedig mogelijk, doch niet later dan 1952 een nieuw parlement zal gevormd worden. Men zal zo spoedig mogelijk met het opstellen van kieslijsten beginnen. Er zal voorlopig een kabinet van 14 ministers benoemd worden van wie 7 de mening van het volk zullen vertegenwoordigen, aldus de premier. Verder wordt aan politieke gevangenen, die zich niet aan ernstige misdaden schuldig hebben gemaakt, amnestie worden beloofd; de vorming van politieke partijen wordt toegestaan benevens een ongehinderde terugkeer van Nepalese onderdanen, die voor politieke werkzaamheden in het buitenland vertoeven.

Lucknow — De opstandige Congres-troepen in Nepal hebben Boetwal, een handelsstad in het Westen van het land, veroverd, zo wordt uit gewoonlijk betrouwbare bron vernomen.

In berichten uit Patna wordt gezegd, dat men in Nepalese Congreskringen onverschillig staat tegenover het besluit van de premier van Nepal om een kabinet van veertien ministers uit alle partijen te vormen, waarna een nieuwe grondwet zou worden opgesteld.

MAG HIJ WEER TERUG NAAR DE KINDERKAMER?

Recht tot het hart

— Wie zijn gebreken erkent, heeft er één minder.

„ONDER.... K.L.M.'S PARAPLU LIEPEN TWEE PRINSESJES...." — In stromende regen arriveerde Donderdag avond een toestel van de Swiss Air, waarmede Prinses Irene en Prinses Margriet uit Sankt Anton naar Nederland terugkeerden, op Schiphol.

Terwijl de Prinsesjes het toestel verlaten, worden zij door een stewardess van de gronddienst met een paraplu tegen de regen beschermd.

ZES MANIEREN VAN KERK-BESTRIJDING.

Vaticaanstad — Radio-Vaticana heeft omgeroepen, dat in Moskou 30 millioen pamfletten zijn gedrukt, waarin zes manieren worden aangegeven om de r.k. kerk te bestrijden. De pamfletten worden thans in de Sovjet-Unie en in de andere volksdemocratieën verspreid. De zes manieren zijn:

1) Het scheiden van bisschoppen en priesters van de gelovigen.

2) Er mogen in geen geval martelaren worden geschapen, daarom moeten de gearresteerde priesters, monniken en kloosterzusters van „schandelijke misdaden" worden beschuldigd.

3) Ook onder de priesters moet de klassenstrijd worden verbreid; dit moet geschieden door de armere priesters tegen de prelaten op te zetten.

4) In elk land moeten kleine godsdienstige groeperingen, die geen deel uitmaken van het voornaamste kerkgenootschap in dat land, worden gesteund.

5) Het gezag over kerkelijke instellingen en aangelegenheden moet aan de staat worden getrokken door communisten in de leiding van godsdienstige organisaties en verenigingen te benoemen.

6) De verschillende orden moeten worden vernietigd, „want zij zijn bij uitstek de steunpilaren van het Pausdom en der r.k. kerk."

Aldus wordt in de pamfletten verklaard.

Vredelievende rode satelieten praten over strijd.

Londen — De Tsjechoslowaakse minister van defensie, dr. Alexej Cepicka, heeft in een dagorder aan het leger de soldaten voor 1951 tot taak gesteld „de politieke voorbereidingen en de voorbereidingen voor de strijd voortdurend te verbeteren, te leren van het Sovjet-Russische leger en zich de Sovjet-Russische krijgskunde eigen te maken". Cepicka spoorde de soldaten aan hun waakzaamheid tegen „de vijanden van het volk" te verdubbelen.

Oost Duitsland zingt hetzelfde lied.

Berlijn — „Het vredelievende Duitse volk zal aan de zijde van de Sovjet-Unie strijden, indien de aanvallers het zouden wagen een nieuwe oorlog te beginnen", zo verklaarde de Oostduitse president, Wilhelm Pieck, in een toespraak tot een aantal Oostduitsers, die ter gelegenheid van Piecks 75e verjaardag op het erf van diens ambtswoning, het kasteel van Schönhausen, in Oost-Berlijn, waren bijeengekomen.

ADENAUER VERKLAARDE.

New York — Volgens de Frankfortse correspondent van de „New York Times" hebben de Westduitse kanselier Adenauer en het kabinet Maandag besloten het Oostduitse voorstel tot het houden van gemeenschappelijke besprekingen over de eenmaking van Duitsland voorwaardelijk aan te nemen.

Adenauer zou duidelijk hebben doen uitkomen, dat hij zich voor het programma ter verdediging tegen elke militaire dreiging uit het Oosten aan de zijde van het Westen schaart. De Amerikaanse Hoge Commissaris, McCloy, had hem doen weten, dat de Duitsers duidelijk uiting moeten geven aan hun vastbeslotenheid om de vrije wereld te helpen verdedigen met het oog op het toenemende isolationisme in de Verenigde Staten, zo had Adenauer volgens de correspondent verklaard.

Als voorwaarde zou Adenauer gesteld hebben, dat in de Oostduitse uitnodiging voor de besprekingen „de Sovjet-zone het houden van vrije verkiezingen kan verzekeren, voorafgegaan door een verkiezingsactie, waarin de Westduitse politici hun meningen aan de bevolking van de Sovjet-zone kunnen kenbaar maken."

20 MEI PRESIDENTSKEUZE IN OOSTENRIJK.

Wenen — Het Oostenrijkse kabinet heeft een wetsontwerp goedgekeurd, volgens hetwelk een nieuwe president als opvolger van Renner bij een stemming in het gehele land zal worden gekozen op 20 Mei. Het wetsontwerp moet nog door het parlement worden goedgekeurd.

HONGAARS LUCHTRUIM GESCHONDEN.

Boedapest — In een nota van het Hongaarse ministerie van buitenlandse zaken wordt verklaard, dat Joegoslavische vliegtuigen op 8 December éénmaal en op 13 December viermaal het Hongaarse luchtruim hebben geschonden.

NIEUW HOOFDKWARTIER VN

New York — Het nieuwe hoofdkwartier van de Verenigde Naties in Manhattan (New York) is Dinsdag officieel geopend. Het zal evenwel nog ten minste een half jaar duren voordat er vergaderingen zullen worden gehouden.

Robert A. Taft doet water in de wijn.

Washington — De vooraanstaande Republikeinse leider Robert Taft heeft Dinsdag voor de Nationale Persclub verklaard, dat hij er voorstander van is Rusland te waarschuwen, dat een aanval op West-Europa oorlog met de Verenigde Staten zou betekenen.

Hij voegde er echter aan toe, dat hij nog steeds gekant is tegen het zenden van meer Amerikaanse landstrijdkrachten naar Europa op dit ogenblik. Amerika moet zich concentreren op de versterking van de zee- en luchtmacht. „Wij zijn ten nauwste betrokken bij het welzijn van West-Europa. De kwestie is echter, hoe wij het best een eventuele ten wij zeker niet kiezen." De te bouwen zee- en luchtmacht zouden zo sterk moeten zijn, dat in grote mate de gehele wereld zou kunnen worden beheerst en niet alleen de Stille en de Atlantische Oceaan. Europa zou niet aan zijn lot worden overgelaten. „Er zullen wapens geleverd worden. Dat is alles wat wij gezegd hebben te zullen doen."

Over de nieuwe functie van Eisenhower zeide Taft: „Naar mijn mening is het verkeerd, dat wij de leiding op ons nemen van een enorm internationaal leger, dat tegenover de Russen aan de Russische grens staat. Ik geloof, dat dit eerder oorlog dan vrede zal brengen." Bij het bepalen van de militaire politiek moesten de Verenigde Naties worden afgeschreven.

ANTI-COMMUNISTISCH VAKVERBOND.

Mexico — De president van Mexico, Alemán, zal vandaag, Dinsdag, een congres openen, dat ten doel heeft een anti-communistisch nieuw inter-Amerikaans vakverbond op te richten. De voorzitter van het congres is de secretaris-generaal van het Mexicaanse vakverbond Velasquez. De duur van het congres is vier dagen.

GRONDSTOFFEN PLAN.

Washington — Naar hier vernomen wordt zal deze week worden bekend gemaakt, dat de Westelijke Grote Drie overeenstemming hebben bereikt over een voorstel inzake een internationale organisatie voor de verdeling van belangrijke grondstoffen. Het voorstel zal aan het einde van deze week worden voorgelegd aan de O.E.E.S. te Parijs. Het plan bevat o.m. richtlijnen voor de vrijwillige verdeling van bepaalde strategische schaarse grondstoffen als rubber, zwavel, tin, zink. Beoogd wordt onderlinge concurrentie, waardoor de prijzen omhoog gaan, te vermijden.

VAN FRANKFURT NAAR BONN.

Frankfort — Het hoofdkwartier van de Amerikaanse Hoge Commissie zal verplaatst worden van Frankfort naar Bonn, zo heeft de Amerikaanse Hoge Commissaris, John McCloy, medegedeeld. De verhuizing zal tegen het einde van September voltooid zijn. Hij zeide, dat dit een belangrijke stap zou betekenen in het tot stand brengen van normale betrekkingen met de Westduitse regering.

Britse Gemenebest wenst spoedige vrede met Japan

Londen — De premiers van het Britse Gemenebest zijn het eens over het belang van een spoedig vredesverdrag met Japan, aldus meldt een kort communiqué, dat Dinsdagavond te Londen is gepubliceerd.

Een woordvoerder verklaarde later, dat de ministers het er over eens zijn, dat alle belligerenten van de jongste oorlog vertegenwoordigd moeten worden op de besprekingen over het vredesverdrag, met inbegrip van de Sovjet-Unie en communistisch China. De ministers zijn het er ook over eens, dat de besprekingen voortgang zouden moeten vinden, indien een der betrokken landen weigerde de onderhandelingen bij te wonen.

Allen zijn het eens over het belang van een beperking van de Koreaanse oorlog. Het algemene standpunt van de ministers is, dat het Midden-Oosten een vitaal gebied is voor het Gemenebest en de wereld.

In kringen, die in nauw contact staan met de conferentie, wordt gezegd, dat over de herbewapening van Japan aanzienlijke meningsverschillen bestaan. Australië en Nieuw-Zeeland wensten, dat uitgebreide garanties zouden worden geschapen, dat de zware Japanse wapenindustrie beperkt zou blijven, evenals de marine, de koopvaardijvloot en de zware industrieën. India stelde voor, dat geen beperkende clausules zouden worden opgenomen in het verdrag, dat de groei van de zware industrieën kon worden gecontroleerd door toewijzing van de grondstoffen.

Er is geen overeenstemming over de toekomst van Formosa. Ook de kwestie-Kasjmir is besproken.

EVACUATIE VAN HONGKONG?

Hongkong — De Amerikaanse Consul-generaal heeft bekend gemaakt, dat hij de Amerikanen aanraadt de evacuatie van hun gezinnen en goederen uit Hongkong ernstig in overweging te nemen, nu nog transportmiddelen beschikbaar zijn. Een woordvoerder van het bestuur van Hongkong heeft medegedeeld, dat een dergelijke stap door de Britse autoriteiten aldaar niet overwogen wordt.

„KEER NAAR HUIS TERUG!"

Parijs — Het protest tegen de aanwezigheid van generaal Eisenhower in Parijs, waartoe van communistische zijde werd opgeroepen, is heden, Dinsdag, binnen beperkt kader gebleven. Hedenmorgen verschenen slechts kleine groepen demonstranten voor het Astoria-hotel, het tijdelijk hoofdkwartier van de Noordatlantische opperbevelhebber, die twee petities indienden, waarin Eisenhower gevraagd werd naar huis terug te keren.

DE HELGOLAND-BEZETTING.

Cuxhaven — De Britse autoriteiten zullen de 24 Duitsers, die van Helgoland gehaald zijn, niet gerechtelijk vervolgen, aldus heeft de geallieerde Hoge Commissaris bekend gemaakt. Doch de nieuwe Engelse verordening 224, volgens welke bezoek aan het eiland verboden is, moet nagekomen worden, zolang deze van kracht is, aldus de bekendmaking. „Toekomstige overtreders van deze verordening zullen vervolgd worden evenals ieder, die bij een dergelijke overtreding helpen of daartoe aanzetten.

het nieuws van vandaag

De verkiezingen in de Nederlandse Antillen zijn voorbij, en de wijzigingen, die op grond van de volkswil in de Staten zijn aangebracht zullen een gewijzigd C.A.B., of Regeringsraad, zoals dit in de toekomst heten zal, noodzakelijk maken.

De pijnlijke ervaringen, die dit uittredend college ons in de afgelopen anderhalf jaar bezorgde, zijn weinig geschikt om de kwestie van vorming en samenstelling deze Regeringsraad met optimisme onder de ogen te zien. Maar vervult de schade en schande van het verleden ons met weinig optimisme, des te meer moet het ons vervullen met bezorgdheid, met des te groter voorzichtigheid, om deze keer geen foute stap te doen. Om deze keer de plank ineens raak te slaan. Want er is zo heel veel gelegen aan een goede Regeringsraad. Dat is natuurlijk altijd zo. Maar bijzonder deze keer.

De eerste en bovendien zonder twijfel allerbelangrijkste taak, waar de R.R. zich in samenwerking met de Staten aan te wijden heeft, is de kwestie der Eilandenregeling en die van de R.T.C., beiden aangelegenheden, waarbij de organieke wetten van onze nieuwe zelfstandige gemeenschap betrokken zijn, dus het staatkundig fundament, waarop het gebouw van de Antillaanse toekomst rust.

Zo het dus steeds schadelijk is — en het nabij verleden heeft ons geleerd, hoe schadelijk — om in het Bestuur van de Antillen verdeeldheid te laten zegevieren over nationale eenheid, dan zeker in dit tijdsgewricht, waarin de voornaamste taak, die te verrichten staat, een nationale is, één die de partijen slechts middellijk, maar de hele gemeenschap onmiddellijk raakt.

De formidabel sterke, ja hartstochtelijke partijgeest, die uit de autonomie geboren en met de autonomie gegroeid is; die onderlinge animositeit, die door de uitslag van de laatste verkiezingen wel meer aangewakkerd dan gedoofd is.

Eendracht maakt macht

die partijgeest was nimmer een groter gevaar dan thans. Zou hij immers in de komende weken de wederzijdse betrekkingen vertroebelen, zou hij de oorzaak worden van onderlinge verdeeldheid, die de samenwerking van een bloc van voldoende omvang onmogelijk maakt, dan zal hij een belemmering zijn niet voor zoiets belangrijks als een begrotingswetgeving, gelijk in het verleden, maar voor zoiets allerbelangrijks als een grondwetgeving en een Eilandenregeling.

Voor de ratificatie van de besluiten ter R.T.C. wordt 2/3 meerderheid der Staten vereist. De delegatie naar de R.T.C. zal door de R.R. moeten worden voorgesteld en het vertrouwen van de overgrote meerderheid der Staten moeten hebben. Op een College van 22 Statenleden betekent 2/3 een meerderheid van tenminste 15.

Hoe een dergelijke meerderheid te vinden en hoe een Regeringsraad samen te stellen, die daarop steunt?

Gezien de „koude oorlog" die in onze parlementaire wereld onafgebroken gevoerd wordt, zal er van de kant van het Bestuur heel wat tact, en van de kant van de Staten heel wat idealisme nodig zijn om de nationale taak, die ons wacht op zulk een wijze ten einde te brengen, dat de Antillen daar tot in de verre toekomst mee gebaat zijn.

„Caprices" de S. Domingo

Pianist Vilalta niet achter het klavier, maar in de cel

Het zal je maar gebeuren, dat je op een podium terecht wil komen voor het geven van een pianorecital en in plaats daarvan je in een cel belandt. Geen applaus, geen „bis-bis" geroep, bloemen en opgetogen publiek, geen hoogtepunt in cultureel leven, maar een koude akelige nare cel, met misdadigers, geen bed om in te slapen, geen stoel om op te zitten en geen eten. Niets dan donkerte en dit alles overkwam de bekende Spaanse pianist Alejandro Vilalta, die Mei van het vorig jaar een succesvolle tournee maakte en door zijn warme Spaanse vertolkingen van Spaanse meesters en andere componisten blijheid schonk aan zijn luisteraars.

Doch laten wij hem zelf aan het woord op het terras van Hotel Avila.

In Mei 1950 verliet hij Mexico — hij werd in Barcelona (Spanje) geboren en studeerde in Spanje, doch kreeg later de Mexicaanse nationaliteit — om een lange tournee te maken door de Centraal- en Zuid-Amerikaanse landen. Na zijn laatste concerten in Venezuela (November) trok hij naar Curaçao om van hieruit naar Santo Domingo te reizen, teneinde daar besprekingen te voeren over enkele concerten. Hier vroeg hij zijn visum aan, welke hem prompt werd verleend en vol goede moed reisde hij door naar de Republiek van Santo Domingo.

Toen hij in S. Domingo arriveerde werd hij als te doen gebruikelijk door de immigratie officieren verwezen naar de politie, om aldaar enkele formaliteiten te vervullen. Hier werd hij twee uur ondervraagd door een officier, later 2 uur door een ander en in beiden met stompzinnige vragen: „Bent U communist, wat komt U hier doen, doet U aan politiek?" Na deze 4 uren werd hij door de plaatselijke kolonel van politie zonder enige vorm van proces in de gevangenis gezet. Contact opnemen met de Mexicaanse consul werd hem niet toegestaan.

Zijn paspoort werd afgenomen, men vroeg hem of hij wapens had. Toen de heer Vilalta hierop ontkennend antwoordde, werd hij zo maar zonder meer geloofd en kon hij in de gevangenis de verdere dag en nacht doorbrengen. Hij kwam daar in gezelschap van dieven en andere personen, die nu niet bepaald tot de prominenten uit de samenleving kunnen worden gerekend.

De volgende ochtend om 4 uur gingen de gevangenen weg, zij gingen naar de arbeid, zodat hij alleen bleef in gezelschap kreeg van een moordenaar, die met een mes een ander zijn levenslichtje had gedoofd. Om 10 uur werd hij gehaald door de cipier en die hem weer voor een andere politie godheid bracht, die hem minzaam zijn paspoort en bagage teruggaf, even in zijn handjes klapte, waarop plotseling twee politie mannen verschenen, die de verbaasde heer Vilalta onder de arm nam, alsof het een piano partituur betrof. Hij werd in een jeep gezet en geëscorteerd door deze twee paladijnen van de S. Domingoaanse staatspolitie werd hij „con brio" in de „piane" gestopt, terug naar Curaçao.

Pogingen om de politie duidelijk te maken of het niet mogelijk was door te reizen naar Havana, waar hij moest optreden, bleven voor dovemans oren gesproken. Als een ongewenste vreemdeling werd hij er uit gezet, de KLM verleende deze pianist grote service, door hem in alles terzijde te staan en voor het vervoer van S. Domingo naar Curaçao terug zorg te dragen.

Terug op Curaçao protesteerde Alejandro Vilalta tegen deze meer dan ongehoorde handelswijze. De consul generaal van S. Domingo, de heer Espinal, heeft zijn spijt betuigd en zou zich in verbinding stellen met zijn regering om terzake inlichtingen in te winnen. Er werd een telegram gezonden naar het ministerie van Buitenlandse Zaken, de heer Espinal heeft zich in een persoonlijk schrijven gericht tot de president van de Republiek, de heer Trujillo, doch tot op heden werd er niets, maar dan ook niets vernomen en de heer Alejandro Vilalta, wiens visum voor Cuba in Santo Domingo ligt, heeft al die tijd gewacht op een landings vergunning voor Cuba, die nu gekomen is, zodat hij vanmorgen per KLM zijn reis heeft voortgezet naar Havana. Doch tot op heden weet hij nog niet waarom hij in de gevangenis geworpen werd. En de grote Duitse dichter schreef eens: „Musik gehört in jedes Haus".

Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling.

Leergang Vervolgonderwijs Bonaire

Vakken: Nederlands, Engels, aardrijkskunde, hygiëne, toegelicht door onderwijsfilms.

Uitbreiding met het vak **Spaans**, te geven door de Heer **C. A. Nicolaas.** Aangifte nieuwe cursisten bij het Hoofd van de Leergang, de Heer **A. Alderliesten**, Kralendijk.

CURACAO

BENOEMINGEN

Zijne Hoogwaardige Excellentie Mgr. A. van der Veen Zeppenfeldt heeft benoemd tot Pastoor van Oranjestad Aruba de Z. E. Pater C. Heynsbroek; tot Pastoor van San Nicolaas Aruba de Z. E. Pater B. Boradori; tot Pastoor te Kralendijk Bonaire de . E. Pater B. Weyers; tot Pastoor van S. Maria de Z. E. Pater Ch. van Kasteren; tot Kapelaan van Pietermaai de Z. E. Pater V. Brenneker; tot Pastoor van Janwe de Z. E. Pater R. Weenink; tot Pastoor van San Mateo P. A. Volk.

Tevens benoemde Z. H. Excellentie de Eerw. Pater B. Engeln tot Adviseur van de K.S.C.

EXAMENS.

68% werd teleurgesteld.

Voor de examens Handelscorrespondentie en Boekhouden, (uitgaande van de Nederlandse Associatie voor Practijkexamens, Amsterdam) gehouden op Curaçao en Aruba op 12 en 13 December 1950 slaagden.

Boekhouden: Aantal candidaten 16, afgewezen 13, Jan Hendrik van Beerschoten, George Harry Knoppel, Sixto Emeldo van de Wall Arneman.

Op Aruba: Aantal 7 candidaten, afgewezen 4, geslaagd Ricardo Edmon Muller, Thomas Gabriel Schwengle, Nijs Terlouw.

Engelse Handelscorrespondentie: Aantal candidaten 11, afgewezen 8, geslaagd Edmundo Flores, Adriana Ketting en Carlo Thomas Christoffel Rigot.

Op Aruba: 4 candidaten, afgewezen 2, geslaagd Cornelis ten Ham en Leenaert Leo van Windt.

Nederlandse Handelscorrespondentie Curaçao: Aantal candidaten 9, afgewezen 5, geslaagd Bernardina Christina Kelder, Anno Eligio Kibbelaar, Marie Adolfine Loe, Sixto Eugenio de Windt.

Van de 47 geëxamineerde candidaten slaagden er slechts 15, d.w.z. 68% haalde de streep niet.

SURINAAMS PHIL. ORKEST NAAR DE ANTILLEN?

Van Surinaamse zijde is op Curaçao het voorstel gekomen om het Surinaams Philharmonisch Orkest, dat 60 medewerkers telt, een tournée te laten maken naar Curaçao en Aruba. De heer Eddy Wessels, de actieve dirigent, is optimistisch ten aanzien van deze plannen en gelooft de financiële en andere moeilijkheden te kunnen overwinnen.

IN HET KORT

Er was gisteren één lichte aanrijding en een persoon werd verbaliseerd terzake het begaan van een verkeersovertreding. Het KLM vliegtuig dat Maandag van hier vertrok landde gisteravond 23.57 Ned. tijd op Schiphol. Op de weg naar Charo reden twee auto's tegen elkaar op, de schade was aanzienlijk, de politie stelt een onderzoek in. Drie personen deden aangifte van diefstal van hun rijwiel, in een geval werd de dader aangehouden. In een restaurant in Punda brak een klein brandje uit, de isolatie van de frigidaire smeulde een weinig. De brandspuit kwam aan, maar behoefde niets te doen.

RADIOTELEFOON- EN TELEGRAAFVERKEER IN CIJFERS

Door de Radio-bedrijfscentrale van de Landsradio- en Telefoondienst op het eiland Curaçao werden in de maand December 1950 ontvangen 12336 telegrammen met een totaal van 209.522 woorden (v.m. 8537 tgmn. met 142.717 wdn.) en verzonden 12766 telegrammen met 216.420 woorden (v.m. 8488 tgmn. met 151.526 wdn.).

Er werden te Curaçao gedurende deze maand 402 binnenlandse gesprekken gevoerd met een totaal van 1410 minuten (v.m. 378 gespr. met 1335 min.) en 493 buitenlandse gesprekken met een totaal van 2420 minuten (v.m. 316 gespr. met 1548 min.).

DE NIEUWE TELEFOONGIDS VERSCHENEN.

Vandaag zijn de eerste 50 exemplaren van de telefoongids verschenen. De gids bevat 22 pagina's meer dan de oude en telt ruim 300 nieuwe aansluitingen meer. Ook de beperkte Emmastad-gids is opgenomen, terwijl ook ruimte gereserveerd is voor het bijschrijven van nieuwe aansluitingen. Met de distributie aan de abonnees, die zal geschieden naarmate de drukker, zal morgen een aanvang worden gemaakt. De gids is gedrukt bij de Drukkerij „De Curaçaosche Courant" N.V.

Bij Gouvernements Beschikking No. 10781 d.d. 30 December 1950 is bepaald, dat op de eilanden Curaçao en Aruba voor elk toestel, dat een abonnee heeft en elke huurlijn één exemplaar van de gids gratis zal worden verstrekt. Meerdere exemplaren kunnen worden verkregen tegen betaling van één gulden per stuk op Curaçao en vijf en zeventig cent op Aruba.

Deze maatregel is moeten worden getroffen teneinde misbruik van de Gids te voorkomen. Raakt dus een gids in het ongerede of wenst een abonnee meer exemplaren dan hij toestellen heeft, dan zijn deze dus slechts tegen betaling verkrijgbaar.

De nieuwe Gidsen voor Curaçao zullen gedeeltelijk door de L.R.T.D. worden bezorgd, gedeeltelijk per Post worden toegezonden en kunnen ook worden afgehaald ten kantore van de Lansradio- en Telefoondienst, Riffort 3.

SCHEEPVAART-BERICHTEN.

Willemstad naar Aruba, *Paraguay* naar Cartagena, *Los Angelos* van Christobal naar Antwerpen, *Inventor* van Trinidad, *Orientes* naar La Guaira, *Explorer* van P. Cabello, *Bayeux* van Christobal naar La Palice, *Paparo* van P. Cabello en *Turkis* naar Porto La Cruz.

STICUSA JAARBOEK

De Sticusa heeft een jaarboek het licht doen zien onder redactie van prof. dr. J. H. v. d. Kolk (uitgave Meulenhoff). Dit boek werd uitgereikt aan hen, die het afgelopen jaar eind-examen hebben afgelegd aan lycea, HBS en gymnasia. In bedoeld werk staat een artikel van de hand van de heer J. v. d. Walle over „Curaçao, een inleiding tot de West". Voorts schrijft prof. Logemann een inleidend artikel, dr. Joh. Ferrier schrijft over „De bevolking van Suriname". De rest van de inhoud is gewijd aan Indonesië. Het zou een aardige suggestie zijn, indien ook de eind-examen candidaten der scholen in de Antillen een dergelijk boekwerk zouden kunnen ontvangen.

SPORT

DE UITVERKORENEN VOOR PANAMA

Hieronder laten wij de namen van de spelers volgen, die de Curaçaose kleuren zullen verdedigen in Panama.

E. Hatot, de Lannooy, Donker, Adoptie, C. Hatot en Boyé van **Jong Holland.**

Guanipa, Forrester, Raphaela, Francisca en Jandroep van **Veendam.**

Jong Curaçao is vertegenwoordigd door: Pinedo, Sloop, Laurens, Conquet, Gaari en Wedervoort.

R. Minguel, J. Minguel, Krips, Giribaldi, Girigorie, Sulvaran, Gomez, Dominguez en Coffie van **Sithoc.**

Pietersz, Heyligher, Korps, Vlinder, Mercera en Maxwell van **Subt.**

Voorts nog Matrona, Nicia, Felicia **(PSV)**; Marcha, Vinga, Kwadama, Cecilia **(Estudiantes)**, Gosillo en Juliana **(Vitesse).**

Hedenavond worden de spelers verzocht aanwezig te zijn in de Thomasclub, waar mr. Weeber, de voorzitter v. d. C.V.B. een persoonlijk woord tot de jongens zal richten.

Uit deze spelers zal een selectie worden gemaakt, de training staat o.l.v. de trainer Th. G. Boot, de mental-training wordt verzorgd door mr. Weeber, de heer Hagemans verzorgt de indoor-training. Voorts kan nog worden gemeld, dat de training voorlopig plaats vindt in het Asiento sportpark (Rio Canario), de indoor training in het gymnastieklokaal aan de HBS in de Hoogstraat.

ARUBA

MINISTER V. SCHAIK IN DE PERIKELEN.

Op Aruba is een commissie gevormd, die tot doel heeft een bijeenkomst te arrangeren met Minister van Schaik.

De Voorzitter van bedoelde commissie is Henny Eman en de woordvoerder Notaris W. Lampe. De andere leden zijn:

W. Lampe, H. Eman, Aristides Wever, H. P. Oduber, Casey Eman, Casper Wever, Albertico Arends, J. Geerman, M. de Cuba, Olivier Lampe, Felipe Tromp, J. A. Spit, Jan Pauw, Machi Luydens, Mario Laclé, Padu Lampe, Daniël Oduber, Milo Croes, aldus seinde ons onze correspondent.

De Minister weigerde de Arubaanse Commissie, welke drie vierde gedeelte van de bevolking vertegenwoordigde, te ontvangen. Hij stelde zich op het standpunt, dat de commissie niets met zijn bezoek te maken had.

Er heerste, aldus onze correspondent, gisteravond grote verontwaardiging. In de gehouden commissievergadering werd voorgesteld een telegram te richten aan H. M. de Koningin om hierin sterke afkeuring te betuigen over des ministers beleid.

Er werd echter niet overgegaan tot deze stap, men wilde eerst de minister spreken. De commissie althans vertegenwoordigers daarvan zou dan naar Curaçao trekken om de minister te benaderen.

BONAIRE

COOPERATIE OPGERICHT

Zondagmorgen j.l. hebben enige personen te Kralendijk, Bonaire besloten tot het oprichten van een Cooperatie, die waarschijnlijk de eerste in zijn soort is in de Nederlandse Antillen. De naam zal zijn Cooperatief Bouwbedrijf „Bonaire". Het doel van de cooperatie is het aannemen en uitvoeren van bouwwerken van Gouvernement en particulieren. Als oprichters worden genoemd de volgende handwerkslieden A. Ric. Thode, M. M. Janga, Gabr. B. Marchena, J. L. Emerenciano en Bern. Martis.

Deze personen hebben hun sporen in hun vak reeds verdiend en wij waarborgen goed werk. Wij wensen hen alle succes toe.

Zou Moskou 'n oorlog durven beginnen?

Nog niet meent men in de U. S. A.

Nu de veldtocht in Korea de inmenging van communistisch China met zich heeft meegebracht en daardoor de democratische en totalitaire landen scherper dan ooit te voren t.o. elkaar heeft geplaatst is de spanning om het uitbreken van een nieuwe wereldbrand aanmerkelijk toegenomen.

Allerwegen wordt de vraag gehoord, de vraag, die een mengsel is van hoop en vrees: „Wat zal Rusland doen?"

Het is dus wel van belang eens na te gaan, door welke motieven Rusland zich pleegt te laten leiden. Alleen een duidelijker kijk op die motieven immers, stelt de Westerse Wereld in staat die maatregelen te nemen, die Rusland in toom zullen houden.

TERUG IN DE STRIJD. — Mariniers, die deel uitmaken van de ruim honderdduizend man, die uit Hoengnam geëvacueerd werden, wachten op een kade in Poesan tot zij worden ingescheept voor onbekende bestemming.

Een militaire wandeling.

In het Amerikaanse maandblad „United States News and World Report" wordt deze vraag besproken en de „Gelderlander" gaf er dezer dagen een vertaling van. Het artikel van het Amerikaanse maandblad gaf de mening weer van toonaangevende militaire vaklieden in de Ver. Staten

De vraag, waarop deze deskundigen een antwoord geven, luidt: „Durft Rusland een oorlog aan?"

Er zijn onlangs cijfers gepubliceerd, waaruit blijkt, dat de Sovjet-Unie zeker te land op het ogenblik verre de meerdere is van het Westen. Zij bezit genoeg divisies, tanks en vliegtuigen om West-Europa onder de voet lopen. Tegenover de 100 Rusisiche divisies staan thans slechts 12 geschoolde en uitgeruste divisies voor de verdediging van het avondland ter beschikking.

Dit ogenblik, nu er in Europa nog geen Amerikaanse versterkingen aangekomen zijn,, biedt Stalin dus de grote kans om min of meer ongehinderd een militaire wandeling naar de kusten van de Atlantische Oceaan en de Noordzee te maken. Toch aarzelt hij. Welke geheimzinnige macht weerhoudt hem om de zwakke en onvoorbereide Atlantische legermacht de Oceaan in te drijven?

In het geheel geen mysterieuze macht, aldus oordelen de militaire vaklieden in Amerika, maar niets anders dan het resultaat van nuchtere overweging van twee beslissende en zeer reële feiten. Ten eerste: het feit, dat Amerika zeer wel bij machte is om met lange-afstands-bommenwerpers, die atoombommen meevoeren, in zeer korte tijd de Sovjet-Unie en haar vitale industrieën, onherstelbare slagen toe te brengen.

Ten tweede; dat de productiecapaciteit van de Verenigde Staten, als zij eenmaal geactiveerd en op oorlogsbasis is omgeschakeld, zo groot is, dat Rusland er op den duur niet tegen zou zijn opgewassen.

De schrik van de atoombom.

Er zijn in de Verenigde Staten brede kringen, die niet alleen morele, maar ook practische bezwaren gevoelen tegen het gebruik van de atoombom, omdat zij van mening zijn, dat het gebruik van dit wapen zich in zijn (economische en sociale) consequenties op den duur ook tegen de overwinnaar zal keren. Maar terzijde van deze speculatieve overwegingen, blijft voor Rusland het koele feit bestaan, dat Amerika de Sovjet-Unie met atoombommen in het hart kan treffen, als het dat wli. Deze drieging zal — naar de mening van de Amerikaanse militaire leiders, Rusland voorlopig nog blijven afschrikken en het van de sprong in het duister van een nieuwe wereldoorlog weerhouden. Wat toch is het geval?

Hoe onvoorbereid en zwak de landstrijdkrachten van het Westen ook mogen zijn, hun strategische luchtmacht, die de atoombommen zal moeten hanteren, verkeert al sinds geruime tijd in alarmtoestand en draait op volle toeren De strategische doelen voor deze luchtmacht in Europees- en Aziatisch Rusland liggen alle ruimschoots binnen het vliegbereik van de lange afstandsbommenwerpers.

Reeds in 1946 werd in een vertrouwelijke boodschap aan het Congres medegedeeld, dat Amerika's voorraad aan atoombommen 450 stuks bedroeg. Deze voorraad is sedert-dien door opvoering van het tempo en de omvang der productie aanzienlijk uitgebreid en kan in geval van nood binnen een tijdsverloop, dat niet in uren maar in minuten is te tellen, gereed zijn voor de start naar vijandelijke gebieden. Voor dit transport beschikken de Verenigde Staten over 2000 zware bommenwerpers, die ieder ogenblik kunnen opstijgen. Tot, dit aantal behoren ongeveer 200 B-36 bommenwerpers en ettelijke honderden nog uit de oorlog afstammende B-29 bommenwerpers. Ook een groot aantal bombardementsvliegtuigen van de marine staat startklaar ter beschikking. Ook deze kunnen atoombommen meevoeren en van vliegdekschepen en deels ook van het water opstijgen. Tot de bewapening van de marine behoren ook de nieuwste lange-afstands-bommenwerpers de „MARS"-vliegtuigen, met hun actieradius van 5300 k.m.

Wat Rusland te wachten staat.

Gezien deze grote voorraad van, en de enorme transportcapaciteit voor, atoombommen, gelden voor Rusland de volgende nuchtere overwegingen.

Als de Sovjet-legers b.v. om 5 uur 's morgens hun opmars beginnen om Berlijn, West-Duitsland, Nederland, België, Frankrijk, dan wel Joego-Slavië of het nabije Oosten te overvallen, dan kunnen de Amerikaanse vliegtuigen nog in de loop van dezelfde dag hun atoombommen uitwerpen boven ieder gewenst punt van de Sovjet-Unie in Europa en Azië.

Om 8.30 uur kunnen bommenwerpers der Ver. Staten, opstijgen van vliegdekschepen in de Middelandse Zee of van Amerikaanse vliegbases in Saoedi-Arabië, de industriesteden in Zuid-Rusland in puin en as leggen. (Afstand 3 tot 4 vlieguren).

In drie uren zouden zij het hart van Ruslands staal-industrie en in drie en een half uur het hart van zijn petroleum-industrie hebben bereikt.

Zo nodig kunnen ook van het Amerikaanse continent uit, nog dezelfde dag atoombommen naar Rusland worden overgevlogen. (Via Engeland ca. 18 tot 23 vlieguren).

Om 10.30 uur op dezelfde fatale morgen kunnen van Engeland uit operende B-29 en B.-36 bommenwerpers boven Moskou en de voornaamste centra van de machine-industrie in de omgeving van die stad zijn (5½ vlieguur). Als voor deze operatie een voldoend aantal van in Engeland gereedliggende atoombommen beschikbaar werd gesteld, zou dit het einde van de Russische hoofdstad betekenen. 5½ uur nadat de Sovjets de oorlog hadden ontketend.

Om 14 uur zouden in Engeland opgestegen bommenwerpers het centrum van de grote wapenindustrie ten Oosten van de Oeral kunnen aanvallen (9 vlieguren). Binnen 10 uren na de Russische aanval zouden dus alle nieuwe industriesteden, waar de meeste Russische pantserwagens, kanonnen, vliegtuigen en munitie worden vervaardigd, aan de atoombommen zijn blootgesteld.

Om 17.30 uur, dus nog altijd bij daglicht, zou de Amerikaanse luchtmacht van Engeland of Alaska uit ook de verst verwijderde industriële centra van de Sovjet-Unie bereikt kunnen hebben, want ook dė industrie-gebieden ten Noorden van Mongolië die de zware wapenindustrieën van het Oeral-gebied aanvullen, zijn noch van Engeland, noch van Alaska meer dan 12 vlieguren verwijderd.

En de Russische atoombommen?

Ongetwijfeld kan ook Rusland steden en industriecentra in de Verenigde Staten met atoombommen aanvallen. Maar de militaire deskundigen hebben gegronde redenen om aan te nemen, dat de voorraad atoombommen van de Sovjet-Unie op het ogenblik niet meer dan 25 stuks bedraagt en dat 5 á 10 van deze nodig zouden zijn om een van de grote Amerikaanse steden van de kaart te schrappen en 50 b.v. alleen om de zeer verspreid liggende Amerikaanse staal-industrie ernstige schading toe te brengen. Zelfs de verwoesting van de Amerikaanse luchtbases door Russische atoombommen, zou de boven omschreven vergeldings-actie van de Verenigde Staten niet kunnen verhinderen. Want de Amerikaanse bommenwerpers, die van vliegdekschepen af, opereren, hebben een even groot vliegbereik als die, welke op vliegvelden in de Verenigde Staten, Engeland en het nabije Oosten zijn gestationneerd. De militaire deskundigen in Amerika betwijfelen weliswaar, of een toekomstige oorlog alleen door het luchtwapen en de atoombom zou kunnen worden gewonnen, maar zij zijn er vast van overtuigd, dat de Amerikaanse overmacht in de lucht en in de atoombommen,

de Sovjet-Unie bedreigt met een schade, welke deze bij de tegenwoordige stand van haar bewapening, niet afwenden kan en zich evenmin permitteren kan.

Amerika's productie

De productie-capaciteit der Ver. Staten, is de tweede zij het ook latente bedreiging, die Rusland er voor het ogenblik van terughoudt zijn satelieten nog meer locale oorlogen te laten beginnen, zoals die op Korea, of zelf een algemene oorlog tegen het Westen te ontketenen. De bronnen van voor de oorlog essentiële grondstoffen, ijzer, staal, rubber, petroleum, aluminium, enz. zijn aan de zijde van het Westen veel, in sommige gevallen vele tientalen malen rijker dan de Russische. En het Politburo is er zich zeer wel van bewust welke mogelijkheden de Amerikaanse industrie heeft voor de activering dezer grondstoffenbronnen en voor de verwerking van haar producten.

Naar de mening van de Amerikaanse militaire autoriteiten zijn deze twee dreigingen — overmacht in atoombommen en overmacht in bewapeningspotentieel — beslissend voor de tegenwoordige houding van Rusland, dat zich dáárdoor alleen van een oorlog laat weerhouden, ondanks de in alle andere opzichten onvoldoende bewapening van het Westen. Op de basis van deze overtuiging zijn ook de tegenwoordige Amerikaanse bewapeningsplannen opgezet. Op de grond van deze overwegingen verwacht het Amerikaanse opperbevel namelijk dat Rusland niet voor over twee á drie jaar door een algemene aanval het sein voor de derde wereldoorlog zal durven geven. In de maatregelen ter opvoering van de bewapeningen van de leden van het Atlantisch Pact, Engeland, Frankrijk, België, Nederland wordt dan ook steeds met deze termijn rekening gehouden.

K. L. M.- piloot richtte 20.000 maal de vliegende Camera.

Kaarteringsfotograaf moet mooi weer hebben.

Als vlieger G. W. Roos van het Fototechnisch Bedrijf van de K.L.M. geen mooi weer heeft, is hij aan de grond gekluisterd. Hij kijkt dan naar buiten en zegt: „Ik heb het voor vandaag al weer bekeken." Veel bewolking, waartussendoor de zon van tijd tot tijd schijnt. Zo op het oog niet zo gek. Maar voor een kaarteringsfotograaf onbruikbaar. Die wolken mogen niet op de foto komen, bovendien geven ze, als er onder gevlogen kan worden, toch donkere schaduwvlekken op de grond, waardoor de foto's waardeloos worden.

Op 1 April 1935 kwam vlieger Roos in dienst van de K.L.M. en kort daarop behaalde hij het brevet voor verkeersvlieger en navigator. Enige tijd heeft hij op de lijnen van de K.L.M. als verkeersvlieger gevlogen, ook na de oorlog, maar negentig procent van zijn ruim 15 dienstjaren bracht hij door in de fotovliegtuigen van de K.L.M. Vóór de oorlog de Fokkers, die volgens hem bijzonder geschikt voor het fotowerk waren, niet allen omdat zij niet zo snel vlogen en toch een hoog plafond hadden, maar ook omdat de aard van hun constructie op zeer eenvoudige wijze inbouw van diverse typen precisiekaarteringscamera's mogelijk maakte. Na de oorlog kwamen hiervoor in de plaats aanvankelijk de Domini's, daarna de kleine foto-Auster, de benjamin van de K.L.M.-vloot en de foto-Dakota's.

Bij elkaar zullen het zo ongeveer een anderhalf millioen kilometers zijn geweest, die vlieger Roos afgelegd heeft. Zonder twijfel een bijzondere prestatie voor een K.L.M.-vlieger. „Maar in dat kaarteringswerk gaan heel wat kilometers zitten", vertelt de vlieger. „Als wij op een geschikte dag een gebied van bv. 25 bij 40 km. in kaart brengen, dan vliegen wij daar 5 á 6 uur over met een gemiddelde snelheid van 250 km. per uur, zodat wij op zo'n dag toch nog een vlucht van ruim 1500 km. maken." Zonder twijfel een inspannende bezigheid als men bedenkt, dat het slagen van een luchtopname voor een groot deel afhangt van de zuiverheid, waarmede de vlieger zijn koers (binnen 1 graad) en hoogte (binnen 10 meter) houdt, dat betekent zes uur lang onafgebroken op de instrumenten vliegen, terwijl de fotowaarnemer achter in het vliegtuig met behulp vàn een driftmeter en vizieren de koers op punten op de grond controleert en zijn bevindingen telefonisch aan de vlieger meedeelt, die daar dan zijn koers naar kan wijzigen.

In totaal heeft vlieger Roos na de oorlog 16.000 km2 in kaart gebracht en voor de oorlog 4000 km2. Helemaal juist is dit eigenlijk niet, want het fotograferen doet de cameraman. De vlieger zou men de man kunnen noemen, die de camera door middel van zijn vliegtuig richt. Deze kunst van het opzoeken van het beeld door middel van het vliegtuig, komt vooral ook tot uiting bij de zogenaamde vogelvlucht opnamen, waarbij van bepaalde bedrijven of gebeurtenissen luchtopnamen gemaakt worden.

„Een zeker gevoel voor compositie moet je er zelfs voor hebben", vertelt vlieger Roos. „Net zolang draaien en cirkelen totdat de cameraman het beeld goed in zijn zoeker heeft. En dan, als er remous is, nog het juiste moment afwachten om de opnamen te maken, anders wordt het beeld onscherp". Voor bijna 20.000 opnamen heeft Roos in zijn 15-jarige practijk zijn vliegtuig in de goede positie gebracht. Behalve het vliegen van de foto-Dakota PH-TLW en de Auster PH-OTO, heeft de heer Roos ook tot taak de fotowaarnemers voor het buitenland op te leiden.

In de linktrainer beoefent vlieger Roos voortdurend het instrument- en bakenvliegen, zomede het landen en starten op buitenlandse vliegvelden. „Dat moet je in ieder geval bijhouden, want je kunt nooit weten, hoe het je van pas komt", vindt hij.

GENERAAL MACARTHUR IN KOREA. — De grote generaal, die, terwijl de bruggen achter hem verbrand waren, zich plotseling gesteld zag tegenover een verpletterende overmacht, en daarmee op het hoogtepunt van zijn roem tot een dieptepunt van critiek verviel, zien wij hier in Korea, terwijl hij instructies geeft aan Lt. Kol. A. F. Story, zijn adjudant en eigen vliegenier.

NIEUWSKRUIMELS

— In Santa Severina in Zuid-Italië hebben de eerste 396 landloze boerengezinnen, ingevolge de in April van dit jaar aangenomen wet, land toegewezen gekregen. De boeren zullen bij het bebouwen van de vrijwel onbewerkte grond door de regering worden geholpen. In totaal zullen 250.000 boeren 1.200.000 ha onteigend bouwland in eigendom krijgen.

— De voormalige Britse fascistische leider, Sir Oswald Mosley, heeft Maandag te Londen aangedrongen op het geven van „volledige gelijkheid" aan de Duitsers in een Westeuropees leger.

— In de nacht van Zaterdag op Zondag l.l. is op de onbewaakte overweg tussen Noordorp en Zoetermeer een personenauto door een trein gegrepen. De 4 inzittenden werden op slag gedood. Het waren het echtpaar J. Tabben en P. Vroegh uit Naaldwijk. De auto werd totaal verbrijzeld. De echtparen laten respectievelijk acht en twee kinderen achter.

— Het Amerikaanse ministerie van defensie heeft maatregelen genomen voor het oproepen van 1.522 dokters, tandartsen en vee-artsen voor het leger in de maanden November, December en Januari.

— Te München is het document, waarbij Hitlers benoeming tot rijkskanselier in Januari 1933 werd bevestigd, te koop aangeboden. Het berustte bij zijn vroegere huishoudster, aan wie Hitler in 1944 enkele van zijn persoonlijke bezittingen schonk „bij wijze van souvenirs voor het geval hij de oorlog niet zou overleven".

— De politie van Clermont Ferrand heeft Dinsdag de waarschuwing uitgegeven, dat een pakje met 200 miligram radium, dat in een trein van een koerier werd gestolen, levensgevaarlijk zou kunnen zijn. Het radium behoorde aan een genationaliseerde Franse electriciteitsonderneming.

— Het Tsjechoslowaakse kabinet heeft drie nieuwe onderministers van onderwijs benoemd. ters van onderwijs.
Er zijn thans vier onderminis-

DIT WAS HAMHUNG — Sergeant Marinier William T. Hathaway van Danville staat wacht over Hamhung, de stad, die tot evacuatiepunt van een 100.000 soldaten en burgers diende en die even verschrikkelijk door de oorlog geteisterd werd als Hiroshima en Nagasaki, alhoewel zonder gebruik van atoombommen.

Na het Gezin de Staat.

„In de ogen van de Kerk telt geen enkele instelling, na het gezin, zo sterk en zo wezenlijk mee als de Staat", zo sprak de Heilige Vader tot de deelnemers uit 15 verschillende landen aan het 8ste internationale Congres voor Bestuurswetenschappen.

De Staat vindt haar oorsprong in de orde van de Schepping en is zelf een van de constitutieve elementen van het natuurrecht. Dit geeft aan de samenwerking bij de inrichting van de Staat, bij de organisatie van zijn functies, een belangrijkheid van de hoogste graad.

Deze samenwerking houdt zonder twijfel een speciale en intieme medewerking aan het welzijn van de mensheid in: of liever, zij draagt daadwerkelijk bij, indien zij behoorlijk en met een goede bedoeling wordt verleend, tot bevordering van Gods eer, de Schepper en Ordenaar van de mensheid.

Wij wensen U daarom geluk met de heerlijke vruchten van uw beroep. Doet dit niet voortdurend een beroep op het geweten met het doel het leven van de Staat op de steeds wisselende tijdsomstandigheden toe te passen, zodat de bedoelingen en plannen van de wijsheid van de Schepper in vervulling kunnen gaan?

Hoe noodzakelijk blijkt hieruit uw taak! In ieder tijdperk heeft men dan hier, dan daar, de buitensporigheden van de Staatsmacht moeten betreuren. Maar in onze dagen komen de gevolgen van overschatting onophoudelijk voor, en men ziet maar al te veel met welke gevolgen!

Wij hebben hier natuurlijk het exces op het oog, want bij de verwarring der hedendaagse toestanden, vooral op sociaal gebied, trekt niemand voor de Staat de noodzakelijkheid in twijfel zijn arbeidsveld te moeten uitbreiden en zijn macht te versterken.

Dit zou zonder gevaar kunnen gebeuren, indien een heldere kennis en een juiste waardering van het werkelijke belang van de taak en het doel van de Staat hiermede gelijke tred gehouden hadden. De Staat zou hierin een regelaar, een controle hebben gevonden, die leiden kunnen voorkomen, dat hij om heel andere motieven dan de zorg op economisch gebied, zijn macht zou uitbreiden, speciaal tot culturele gebieden, waarvan het vrije initiatief beter aan de burgers had kunnen worden overgelaten.

Wat nu is er gebeurd? Al te dikwijls staan deze kennis en waardering in omgekeerde evenredigheid tot de toename van de macht, en dit niet alleen van de kant van hen, die in de Staat niets anders zien dan een bron om profijt van te trekken of die terwille van de Staat lijden, maar zelfs van de kant van hen, die de opdracht hebben aan de Staat zijn opbouw en vorm te geven.

Toch zouden deze laatsten een juiste voorstelling van de Staat moe en hebben om er zich door te laten inspireren. Dit behoort tot hun eerste plicht en maakt om zo te zeggen de zetel van hun bestaan uit.

Welk ander zou het ware begrip van de Staat zijn, tenzij dat van een zedelijk organisme, gegrond op de morele wereldorde? Hij is geen almachtige onderdrukker van iedere wettelijke autonomie.

Zijn taak, zijn magnifieke taak bestaat veeleer in het begunstigen, helpen, bevorderen van de inwendige coalitie, van de actieve samenwerking, in de zin van een hogere eenheid tussen de leden, die — hun ondergeschiktheid aan het doel van de Staat respecterend — zo goed mogelijk in het welzijn van heel de gemeenschap voorzien, en wel juist door hun eigen natuurlijk karakter te bewaren.

Noch het individu, noch het gezin mogen door de Staat worden opgeslorpt. Een ieder bewaart en moet zijn bewegingsvrijheid in de mate bewaren, dat deze geen gevaar voor het algemeen welzijn oplevert.

Bovendien bestaan er enkele rechten en vrijheden van individuen — van ieder individu — of van het gezin, die de Staat steeds in bescherming moet nemen en die hij niet mag schenden of opofferen aan een voorgewend algemeen welzijn. Wij bedoelen, om slechts een paar voorbeelden te noemen, het recht op de eer en de goede naam, het recht op de vrijheid om de ware God te eren, het natuurrecht van de ouders op de kinderen en op hun opvoeding. He feit, dat enkele nieuwe grondwetten deze gedachte tot de hare hebben gemaakt, is een gelukkig teken, dat Wij met blijdschap begroeten als de dageraad van een hernieuwing van de eerbied voor de ware rechten van de mens, zoals deze door God zijn gewild en vastgesteld.

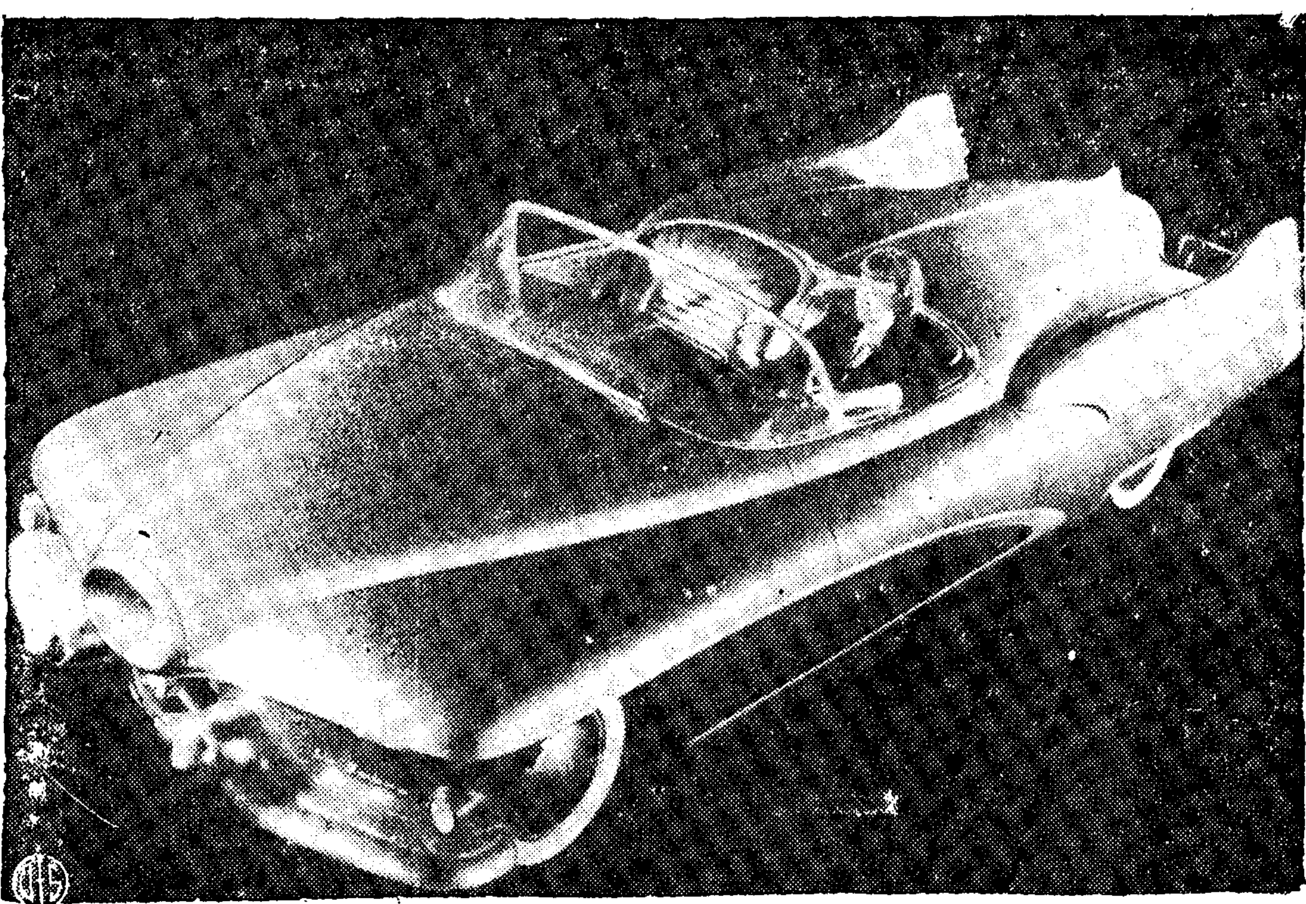
De tegenwoordige tijd is getuige van een weelderige bloei van „plannen" en „unificaties". Wij erkennen gaarne, dat deze binnen de juiste grenzen wenselijk zijn en zelfs door de omstandigheden vereist kunnen worden, en nogmaals, hetgeen Wij verwerpen is slechts het exces van de Staatsinmenging.

Maar wie ziet in deze omstandigheden niet het nadeel, dat voort zou vloeien uit het feit, dat het laatste woord in Staatszaken zou worden voorbehouden aan de zuiver technici dezer organisatie?

Neen, het laatste woord komt toe aan hen, die in de Staat een levend wezen zien, een normaal uitvloeisel van de menselijke natuur, aan hen, die in naam van de Staat niet onmiddellijk de mensen, maar de zaken van het land besturen, en wel zó, dat de individuen zich nooit, noch in hun particulier, noch in het sociaal leven, verstikt zien onder de druk van de administratie van de Staat.

Het laatste woord komt aan hen toe, voor wie het natuurrecht iets anders is dan een zuiver negatieve vorm, dat een grens, die gesloten is voor het ingrijpen van de positieve regering, iets anders dan een eenvoudige technische aanpassing aan de toevallige omstandigheden, maar die hierin de ziel van deze positieve wetgeving vereren, de ziel die er de vorm, de zin en het leven aan geeft. Moge het laatste woord, het beslissende woord in het besturen van het publieke leven, het voorrecht zijn van zulke mensen.

Meer nog dan vlijtige energie moeten zij ondervinding hebben. Dit wil zeggen, dat zij bereid moeten zijn om vast te houden aan de exacte betekenis van de Staat aan het ware doel ervan, dat zij initiatief en volharding, objectiviteit en verantwoordelijkheidsgevoel moeten bezitten.

EEN BLIK IN DE TOEKOMST — en U ziet deze wagen, ofschoon Uw blik hem heden ten dage waarschijnlijk op de weg niet ontmoeten zal. Maar zover de ervaring van het verleden een gids voor de toekomst is, zal Uw wagen op een „goeden" dag veel van de nieuwigheden bevatten, die dit proefmodel van General Motors „Le Sabre" thans heeft. De auto in jet-stijl, die gedreven wordt door een 500 pond proef V-8 motor, is gebouwd met materialen die op het ogenblik zeer kostbaar zijn, zoals magnesium en aluminium legaties. De twee staartvinnen zijn brandstof tanks waarvan de een gasoline en de andere methylalcohol bevat, die in de motor gespoten wordt voor extra stuwkracht.

NIEMOELLER DOOR VOLGELINGEN GEGROET — Pastoor Niemoeller wordt met giften en warme bijval door vrouwen overladen na zijn Berlijnse rede, waarin hij tegen de Westerse Mogendheden te keer ging omdat zij West Duitsland willen herbewapenen. Van de andere kant werd Niemoeller het spreken verschillende keren onmogelijk gemaakt door verontwaardigde kreten en gefluit van degenen, die de bittere toon van zijn toespraak minder konden appreciëren.

250 millioen kinderen krijgen niet genoeg te eten.

Londen — De wereld heeft 250 millioen kinderen, die niet genoeg te eten hebben, zo meldt de UNESCO in een rapport. In Europa alleen hebben 60 millioen kinderen in 12 landen hulp nodig, hoofdzakelijk tengevolge van de oorlog.

Deskundigen van de UNESCO hebben in Europa een studie van 2½ jaar gemaakt. Het toenemen van het aantal jeugdige misdadigers tijdens en na de oorlog schrijft het rapport in hoofdzaak toe aan het afbreken van de gezinsbanden. In Duitsland heeft een derde van de kinderen geen vader en in Finland is er op 24 kinderen één oorlogswees. Het aantal ontheemde kinderen bedraagt vermoedelijk millioenen. Duizenden scholen zijn door de oorlog verloren gegaan.

FRANSEN VEROVEREN VOORPOSTEN IN INDOCHINA

Tienyen — De strijdkrachten van de Franse Unie, die de Franse voorpost Tsjoec Phai San heroverd hebben, zetten hun opmars voort naar het Noord-Westen en heroverden de andere voormalige Franse post, het belangrijke Tanmai, 25 KM. ten Westen van Moncay. Zowel Tsjoec Phai San als Tanmai zijn in de afgelopen 2 maanden herhaaldelijk van bezetter gewisseld. Door de herovering van Tanmai werd de bevoorradingsweg van de Vietminh, door het oerwoud van de Chinese grens af, afgesneden en door de Fransen de versterkte kustsector van de Tonkin delta beveiligd. Tanmai werd bezet zonder verzet van de Vietminh.

DIENSTPLICHT VOOR 18-JARIGEN.

Washington — Het Amerikaanse ministerie van defensie heeft medegedeeld, dat aan het Congres is verzocht machtiging te verlenen voor het recruteren van 18-jarige Amerikaanse mannen. Ook wil het ministerie minder vrijstellingen en uitstel van opkomst verlenen aan dienstplichtige Amerikanen van 19 tot 25 jaar. De duur van de eerste oefening is thans 21 maanden. Het ministerie wil deze termijn tot 27 of 30 maanden verlengen. Dit plan zal echter mogelijk nog gewijzigd worden vóór het Congres bereikt. Op 1 Juli worden 1.200.000 Amerikanen 18 jaar; hiervan zullen naar schatting 800.000 voor de militaire dienst worden goedgekeurd.

SIBERISCHE VIJFLING

Londen. — Naar Tass meldt, is te Oerpenka in Siberië een vijfling geboren, vier jongens en een meisje. Moeder en kinderen maken het goed.

Tass meldt nader, dat één der vijfling is gestorven.

GRIEP IN WEST EUROPA.

Brussel — De landen van West Europa worden door een griepepidemie getroffen, zoals België, waar een op de vijf personen griep heeft. In Brussel hebben de autoriteiten verboden de scholen vandaag te openen, aangezien enkele gevallen dodelijk waren.

ILSE KOCH STAAKT HET ETEN

Augsburg — Ilse Koch, de weduwe van de oud-commandant van het concentratiekamp Buchenwald, is een hongerstaking begonnen. Zo hebben gevangenisbeambtenaren Reuter meegedeeld.

COMMUNISTISCHE REL.

Rio de Janeiro — Volgens berichten, welke alhier ontvangen werden, heeft de politie in Recife, de hoofdstad van de Braziliaanse staat Pernambuco, een vuurgevecht van 13 minuten geleverd met communisten, waarbij aan beide zijden verscheidene personen werden gewond. De berichten melden, dat het gevecht Woensdagavond begon, toen de politie de gebouwen van het plaatselijke communistische nieuwsblad omsingelde, dat had moeten sluiten. Het personeel van het blad, gesterkt met een aantal andere communisten, deed een poging het gebouw te bestormen, waarbij de politie met geweren en revolvers bedreigd werd. Toen het gevecht geëindigd was, lagen verscheidene politie-agenten in uniform en burgerkleding gewond neer, van wie enkelen ernstig gewond. Ook waren verscheidene communisten getroffen.

STAKING IN PHILADELPHIA.

Philadelphia — Alle scheepvaart in de haven van Philadelphia ligt stil als gevolg van een staking van 250 man sleepbootpersoneel. De stakers wensen loonsverhoging. Zes en een half dozijn havenarbeiders staken uit sympathie. Philadelphia is op één na de grootste haven van de Verenigde Staten.

AARDBEVING IN KASJMIR.

Srinagar — In Kasjmir heeft Zaterdagmorgen een ernstige aardbeving van meer dan twee minuten vele huizen beschadigd. In Srinagar zijn enkele gebouwen ingestort.

De Kaper van Nantes

door

JOH. VAN HULSEN.

In Onze Westindische geschiedenis (bij W. van Hoeve, Den Haag) wijdde ik enkele bladzijden aan de acties van Jacques Cassard in de Antillen tijdens de Spaanse Successie-oorlog. Nadere bestudering van zijn even heroiek als tragisch leven bracht mij tot het schrijven van dit boek.

Hierbij volgde ik de biographische gegevens uit de voortreffelijke monographie van Marc Elder over deze markante Franse marine-figuur (uitg. La Renaissance du livre, Paris) en het historisch essay van S. de la Nicolliere-Teijeiro, archivaris van Nantes, voorkomend in La course et les corsaires du port de Nantes (Honoré Champion Libraire, Paris).

Ook kon ik mij betreffende Cassards verrichtingen in de West tot Nederlandse bronnen wenden, o.a. een studie van L. C. Vrijman in De Westindische Gids; Hartsinck, Geschiedenis van Guyana, die mij over de aanslagen op Suriname en Berbice in 1712 uitvoerig inlichtte.

De schrijver

De Jonge Jacques

De Loire, de heerlijke, machtige rivier van Nantes, — dat was voor de Jonge Jacques de wereld, waarin alles te vinden was, wat zijn kranig hart begeerde en zocht: gevaar, avontuur, beweging, schepen, schepen van allerlei soort en herkomst. En dan het stromen van het water naar de oneindigheid!

De Loire, de havenwijk van Nantes, zij geurden zo pittig naar pek en hout en vis; Je kon er dwalen en scharrelen tussen de wallen van vaten, torenstapels vaten en zakken en kisten met suiker en rijst, dadels en vijgen, peper en tabak, en zoveel meer uit verre, verre oorden der wereld.

Dat was de plaats waar Jacques opgroeide met zijn broertjes en zusjes en kornuitjes. Aan de oever van de Loire liep zijn zusje Marguerite met hem op de arm te wandelen, en zodra de hummel lopen kon, ging hij op zijn eentje naar de havenkant, om bij een plekje stromend water te spelen met een plank, een halve klomp, een stukje wrakhout, of wat maar schommelen wou in het oeverriet.

Ah! aan die rivier was altijd wat te beleven en te werken, te kijken naar het sjouwen van de dragers en het optuigen der schepen. Al gauw leerde Jacques zelf van een plankje een schuitje te maken, en hoe je er mee varen moest.

Zijn vader had een eenvoudig koopmanshuis. Daar was het een komen en gaan van volk, dat de zee bevoer, schippers, stuurlui, handelaars. Daar luisterde hij naar de verhalen van hun belevenissen op de grote wateren; van hun ontmoetingen met Algerijnse zeerovers in de Middellandse zee. Oei, de zwarte piraten, dat waren duivels in levende lijve; zij verhandelden brave Christenmensen, goede Fransen, op de markten in Afrika als of het vee was.

's Avonds, als het allang bedtijd voor hem was, hield hij zich muisstil en verschool zich achter de ruggen der zeelui, of onder de grote, ronde tafel en hoorde gespannen naar de ruige stemmen der schippers; hij keek met ontzag naar hun zware laarzen en hun geweldige, behaarde handen vol brandvlekken en littekens van oude wonden, handen waaraan soms maar vier of drie vingers zaten. En dan vergeleek hij ze met zijn eigen kleine knuisten.

Totdat zijn oudste zuster Jeanne, die met moeder samen het huis regeerde aan hem dacht en door de rokerige kamer schreeuwde: „Waar zit Jacques nu weer?" „Hij heeft zich weer verstopt! De aap!"

Vader Cassard, die zijn zoon al lang in de gaten had, trok hem bij zijn haarbos onder de tafel vandaan en leverde hem zonder een woord te zeggen, onder bulderend gelach der zeelui aan zijn dochter over. Jeanne, nijdig om zijn goed gelukte list, wilde hem een draai om zijn oren geven, maar ze sloeg een gat in de lucht, want Jacques nam een diepe duik vlak langs haar heen en rende wat vlug de kamer uit, de trap op naar de zolder. Achter zich hoorde hij het volk schateren van de lach.

In zijn koetsje onder de dakspanten lag hij nog lang met wijd open ogen het donker in te kijken en zag in felle kleuren alles gebeuren, wat hij die avond gehoord had. Hij zag de schippers, van wie hij er vele bij name kende, van wie hij hield en voor wie hij eerbied had; als wanhopigen vechten op hun schip tegen een overmacht van Afrikaanse zeeschuimers, die voor overwonnenen geen genade kenden. Hij zag, hoe de zwaar gewonde Fransen overboord gesmeten werden — plomp, plomp, plomp — de blauwe zee in, eerlijke mannen van Nantes, zoals zijn vader en ooms en neven, of jongens als René en Jean en Marcel, die niets gedaan hadden dan zich moedig verweren.

En de anderen, die er wonder boven wonder goed afgekomen waren praatten erover alsof het zo bij de vrachtvaart hoorde, alsof er toch niets aan te doen was. Je voer uit, naar Italië, Griekenland, de Levant, en elke morgen, middag en avond, ja 's nachts op de open zee of als je voor anker lag in een vreemde haven, kon je aan boord gezeild worden en moest je maar bakkeleien op leven en dood. Daar was niets aan te doen, dat nam je als zeeman maar, zoals het viel. Had je geluk, dan kwam je er door; had je het niet, dan zag je Nantes, Havre, Bordeaux, Marseille, dan zag je je moeder en Frankrijk nooit meer terug. En dat scheen men doodgewoon te vinden.

Maar vader vond dat niet doodgewoon en hij wist wel een middel om er een eind aan te maken ook. Nooit alleen die roofzee in! Bij elkaar blijven en in nood elkaar bijstaan. Oorlogsschepen als waakhonden bij de vrachtvloot. Maar het beste was volgens vader nog: met een vloot en een leger Algiers en Tunis nemen! Die roofnesten uitroeien en bezetten! Eerder zou de Middellandse zee nooit veilig water worden.

Waarom lachten de zeelui vader uit, als hij dit zei? Was dat zo zot? — Ik zal het morgen toch eens aan oom Nicolas vragen. Die weet alles. Zo lag de kleine Jacques te piekeren, als hij niet in slaap kon komen, luisterend naar het zuchten van de wind over het dak.

Oom Nicolas, die alles wist, was priester, en van hem kreeg Jacques onderwijs. Daar moet je niet gering over denken. Een Franse jongen in die tijd, de zeventiende eeuw, die lezen, schrijven en rekenen kon, was onder zijn kameraadjes een hele Piet. En als je daarboven nog een beetje Latijn en wiskunde kende, zoals Jacques, dan was je een bolleboos. En die geleerdheid had hij aan zijn knappe oom te danken, die er plezier in had om zijn neefje wat bij te brengen.

Maar het fijnste vond Jacques, na de les te babbelen en van alles aan zijn oom te vragen over de grote oorlog, die Frankrijk voerde tegen vier landen tegelijk, tegen Oostenrijk, Spanje, Engeland en Nederland. Machtig was Frankrijk, en zijn koning Lodewijk was geweldig, schitterend als de zon. Generaal Luxembourg had nog geen enkele veldslag in België verloren. De vijand mocht hem uitschelden voor 'de bult', vanwege zijn hoge rug, de generaal lachte er om. „Hoe weten ze, dat ik een bult heb? Ze hebben me nog nooit op de rug gezien." O zo, gelijk had hij, want hij was nog nooit op de vlucht gedreven.

Het mocht zo wezen, zei oom, maar gerust was hij niet op de uitslag van deze lange en bittere krijg, die tienduizenden mensenlevens kostte en het land uitmergelde. En toen Jacques hem vroeg, waarom de koning geen leger en vloot naar Algiers en Tunis zond, schudde oom mistroostig het hoofd en zei: „Ach, beste jongen, de koning heeft al zijn mensen nodig, om de vijand buiten Frankrijk te houden, en een vloot — die hebben we niet meer."

„Wat? Geen vloot meer? En vader zegt...."

„Je vader denkt, dat Frankrijk alles kan. Slagen winnen is nog geen oorlog winnen. Oranje de Engelse koning, kan slagen verliezen en de oorlog winnen. Die lukt alles. Toen in Frankrijk het gerucht de ronde deed, dat hij dood was, illumineerde Parijs. Maar toen alle lampjes uit waren, brandde zijn lampje nog, want hij genas van zijn wonden. En hij heeft zowaar weer de loef en het arme Frankrijk ligt lelijk in lij."

Heeroom zuchtte. Hij sprak de waarheid. In tien jaar was Frankrijk zeer arm geworden. Maar wat hij voor Jacques verzweeg, omdat hij er toch te jong voor was om het te begrijpen, was dit: dat de koning dit alles aan zich zelf te wijten had. Want in 1685 had hij het goede edict van Nantes vernietigd, de wet die vrijheid van godsdienst voor de protestanten. Hij eiste van hen, dat ze tot de roomse kerk terug zouden keren.

Dat gaf toen een geweldige beroering in het land, want er waren veel protestanten en een eeuw lang hadden ze vrijheid van godsdienst genoten. Nu ontketende de koning een vervolging zonder weerga. Jacques was toen een jongetje van even zes jaar. Als wild werden de mensen opgejaagd, in kerkers geworpen, gemarteld, gedood. Gevangen protestanten, brave, trouwe Fransen, gingen als misdadigers naar de galeien. Het land uitvluchten was verboden.

(Wordt vervolgd)

MASTERPIECE GROET PENNY — De internationale Speelgoed Poedel kampioen „Masterpiece", eigendom van Graaf Alexis Pulaski van New York, verwelkomt zijn nieuwe gezellin „Seahorses Brown Penny" bij haar aankomst in de V.S. Masterpiece is 4 jaar oud en met de ƒ 100.000 Curaçaose guldens, die hij waard is, is hij de duurste hond van de wereld. Jaarlijks brengt hij voor zijn baas ƒ 55.000 in het laadje.

Existentialisme en Strafrechter.

Amsterdam. — De Parijse correspondent van het „Algemeen Handelsblad" schrijft onder de titels „Legende omtrent Cléo vernietigd", „Onvoorzichtige uitlating ener existentialiste" het volgende:

„Cléo de Mérode heeft haar proces wegens laster tegen Simone de Beauvoir, de levensgezellin van Sartre, gewonnen. De rechtbank heeft haar één frank toegekend inplaats van de vijf millioen, die zij had geëist als vergoeding van de schade aan haar eer en goede naam.

In „Le deuxieme Sexe", de lijvige bestseller, waarin Madame de Beauvoir der vrouwen ziel, in psycho-analytische zin, op de snijtafel legt, was de schrijfster namelijk zo onvoorzichtig geweest, Cléo in één adem en onder een gemeenschappelijke weinig gunstige benaming te vermelden met de in de uitgaande wereld van de „belle époque" — omstreeks 1900 — veel-besproken demi-mondaine Blanche d'Antigny. Bij herdruk zal de naam van Cléo uit het geïncrimineerde hoofdstuk van het boek moeten verdwijnen.

Ouderen van dagen herinneren zich nog wel het kapsel „a la Cléo", twee haarwrongen, die de oren geheel bedekten. De Parijse revueschrijvers met hun scherpe pen beweerden, dat Cléo zich zo kapte ...... omdat ze geen oren had. Doch, zo zegt Cléo (en ze heeft het bewezen) dit was een sprookje, zoals er trouwens wel andere sterke verhalen over mij de ronde deden. Zij doelt hiermede vooral op de beweerde vriendschapsbetrekkingen met een Europese vorst, de Koning, die zichzelf „de beste handelsreiziger voor zijn land" noemde en die met zijn omvangrijke en mooie, witte baard een dankbaar onderwerp voor de karikaturisten uit die tijd was. Geen woord van aan, zegt Cléo, die zich dezer dagen heeft laten interviewen door een journalist bijna even bejaard als zij zelve. Ik danste toen in „la Maladetta" en de Koning liet die avond in de foyer de la danse van de Opéra de voornaamste danseressen aan zich voorstellen. „Indien u aan het Théatre de la Monnaie te Brussel wilt worden verbonden", aldus had de vorst gesproken, „dan heeft dit u maar één woord te kosten". Welnu, zegt Cléo, dit éne woord heb ik nooit gesproken, en de Koning, die me de volgende dag prachtige bloemen zond, heb ik nooit weergezien. — Zo komt na vijftig jaar dus wel zeer verlaat de tegenspraak, die de nekslag toebrengt aan wat slechts een achterklap was.

De rechters hebben wijs geoordeeld. Ten eerste „dat een geschiedschrijver verplicht is getuigenissen, waarvan hij wil gebruik maken, critisch en nauwkeurig te onderzoeken", ten tweede, „dat Mademoiselle Cléo de Mérode niet bekend is geworden door een avontuurlijk leven, maar .... dat de kunstenares met complaisance heeft toegelaten, dat een legende ontstond en wortel schoot, die destijds haar bekendheid bij het publiek kon bevorderen". Weshalve: ...... één franc en niet de volgens de boulevardbladen geëiste vijf millioen. Waarop — naar het heet — Cléo, echt vrouwelijk, zou hebben uitgeroepen: „Vijf millioen? Waarom niet honderd! Ik had niets gevraagd en ben met die éne franc volkomen tevreden!

Cléo heeft voldoening gekregen, maar de petite histoire is een legende armer, het sprookje van een verliefde grijze koning en een schone danseres, die hem de zachte vergetelheid van de droom bracht en de illusie der jeugd. „Une délicieuse marionnette", noemde een advocate Cléo bij de zitting. Aan één kant toch ook wel weer jammer, dit démenti.

Engeland importeert Nederlands Zwart-bont Stamboekvee.

's-Gravenhage. — Met de aankoop van 57 stieren en 13 vaarzen hebben de Britse fokkers hun belangstelling getoond voor het Nederlandse zwartbontstamboek vee. Deze week is dit vee uit quarantaine vrijgegeven, waarna het gedeeltelijk bij opbod door de centrale importeur is verkocht en ruim 2½ millioen gulden heeft opgebracht.

De topprijs bedroeg ƒ 145.000.—, welk bedrag werd betaald voor een stier van nog geen jaar, afkomstig uit de stal van de fokker T. Oostenburg te Lieve Vrouweparochie. Een stier van de fokker J. M. Wassenaar te Jelsen ging voor ƒ 100.000.— van de hand, terwijl een stier van de fokkers gebroeders De Ruyter uit Oostenblokker ƒ 78.000,— opbracht.

De opbrengst van de vaarzen kwam over het geheel genomen overeen met de gemiddelde prijzen voor de stieren, t.w. circa ƒ 40.000.— per stuk. De gemaakte prijzen wijzen op een grote behoefte aan Nederlands stamboekvee. Weliswaar berust de Britse rundveestapel voor een belangrijk gedeelte op zwartbonte Hollandse en Friese bloed — de grondslag hiervoor werd gelegd in 1914, toen Engeland voor een waarde van circa 15.000 pond sterling Nederlandse stamboekvee invoerde — maar tengevolge van het feit, dat in Engeland individuele vee-import ter wering van besmettelijke ziekten is verboden, was het niet mogelijk regelmatig in de aanvoer van nieuw fokmateriaal te voorzien.

Op grond van deze laatste aankoop is derhalve in belangrijke mate tegemoet gekomen aan de verlangens van de Britse zwartbont fokkers. Deze laatsten nemen een dominerende positie in de stamboekfokkerij in Engeland in. 36% van de kunstmatige inseminaties hebben plaats onder het zwartbontveeslag, tegenover de 23% onder het inlandse vee, het zgn. shorthorn type. Van de thans geïmporteerde stieren zijn er 17 ten behoeve van de kunstmatige inseminatie aangekocht.

BRITS AMBASSADEUR VOOR SPANJE

Madrid. — De Spaanse regering heeft haar goedkeuring gehecht aan de benoeming van Sir John Balfour tot Brits ambassadeur in Madrid. Balfour, die thans ambassadeur te Buenos Aires is, was in de afgelopen oorlog ambassadeur in Moskou.

Hier is ons hoekje, jongens en meisjes!

't Erfgoed der Helfensteiners

Hans Rieter richtte zich op. Nu moest er leven in die mannen daar vooraan komen, nu moesten honderden stemmen roepen: „Dat zijn leugens, zwijg! Nu moesten de moedigsten vooruit stormen, de trap op, en de man die zich zo ongehoorde dingen veroorloofde naar beneden sleuren.

Niets van dat alles gebeurde. Wel mompelde de smid met gebalde vuist: „Had ik mijn hamer maar hier!"

Toch ging hij niet van zijn plaats en al de anderen stonden onbeweeglijk en luisterden, luisterden er naar, hoe wat hun het heiligst was gesmaad en gehoond werd. Tranen van schaamte en toorn verduisterden de ogen van de grijsaard. Was hij nog maar jong en krachtig, dan hield hem niemendal terug, om die daar boven te tonen, dat een Wiesensteiger burger zijn geloof weet te verdedigen. Al die anderen echter — verstonden ze dan niet, wat daar uitgekraamd werd, of waren ze te laf, van zich af te slaan. Was er dan niet één, die moed had en de anderen met zich meesleepte? Niet één?

Maar zie, daar vooraan kwam beweging.

Als een golfslag deinde het over de menigte heen. Alle hoofden wendden zich in dezelfde richting naar het balcon, waar gravin Katharina met haar vrouwen toefde. Met een gebaar vol hoogheid was de gravin van haar zetel opgestaan en had de sluier teruggeslagen. Het vuur van edele verontwaardiging bliksemde uit haar ogen, en sprak de vastgeknepen mond ook geen woord, zo sprak de afwijzende, energieke beweging van de uitgestrekte hand in des te duidelijker taal. Zo stond daar, toornend als een koningin, naar wier schatten een rover brutaal waagt de hand uit te steken; treurig, als een vrouw, die zich machteloos weet in de strijd om de hoogste goederen.

De menigte staarde omhoog. Wat zou er nu gebeuren? Zou de gravin spreken ....? Eén woord van haar, één handbeweging, en het volk zou de trap opstormen en de brutale naar beneden sleuren. Op een teken, op een aanvoerder wachtten ze slechts .... Katharina voelde de blikken op zich gericht; ze las de verwachting in de gespannen gelaatstrekken der mannen.

Majestueus richtte ze zich op. Reeds hief ze haar hand omhoog, reeds opende zich haar mond om de weifelaars aan te vuren ....

Daar trof haar blik de gemaal. Met ontstelde uitdrukking was Ulrich aan de leuning van het tegenoverliggende balcon getreden. Hun blikken kruisten elkaar. Dan boog Katharina het hoofd en trad terug.

Voor de menigte de toedracht begreep, was het balcon leeg. De edele vrouw was met haar gevolg verdwenen.

HOOFDSTUK V
UIT DE KRONIEK VAN KANUNNIK MARTIN

Sinds St. Jan heeft mijn pen aan deze kroniek niets toegevoegd, en vandaag vieren wij het feest van de Aartsengel Michaël. Wel nooit maakte ik zo'n grote pauze. Niet al zou er gebrek geweest zijn aan gebeurtenissen om op te tekenen; juist het tegendeel. Zo vele en zo erge dingen zijn er gebeurd als ik nooit gedacht had te zullen beleven. Doch tot nu toe ben ik uit al te grote droefheid niet in staat geweest in dorre woorden neer te schrijven, welk nameloos leed over de hele heerlijkheid Wiesensteig en in het bijzonder over het oude eerbiedwaardige Stift van St. Cyriacus gekomen is.

Omstreeks St. Jan heeft dokter Andrea, de deken van Göppingen in het Wurtembergse, hier de eerste Lutherse preek gehouden, waarvan ik reeds melding maakte, en waarbij zich slechts één christenziel, dapper en mannelijk gedragen heeft en wel onze gravin Katharina. Een echte Montfoort, die het fiere hoofd niet zo licht buigt. Waarom hebben al de burgers die op het slotplein stonden, zich niet gedragen als zij, die midden onder de preek opgestaan en weggegaan is?

Het moet de edele Katharina veel gekost hebben, dat ze zo openlijk gedemonstreerd heeft en zien liet, dat haar de woorden van de predikant mishaagden. Haar gemaal heeft haar gedwongen, Andrea als gast te begroeten en bij de maaltijd haar plaats tegenover hem in te nemen; wat ze nooit gedaan heeft als gehoorzame echtgenote en ook omdat de wellevendheid zulks verlangt. Maar weinig vriendelijkheid moet ze getoond hebben.

Op deze predicatie volgden nog enkele van Andrea en andere predikanten, die hertog Christoph ter leen stuurde; de een kwam van Urach, de andere van Cannstatt. Op het slotplein in de open lucht ging het niet langer. Daarom werd er in de kapel naast de stiftskerk gepreekt en ze was juist groot genoeg voor de ambtslieden van de graaf. Van de burgers zag men er, toen de eerste nieuwsgierigheid bevredigd was, nauwelijks drie. De andere vulden onze stiftskerk ijveriger dan te voren.

Meer dan eens probeerde onze hoogwaardige Proost bij graaf Ulrich gehoor te krijgen, maar tevergeefs. Graaf Sebastiaan, van wien men zegt, dat hij reeds geruime tijd tot de Lutherse leer overgegaan is, vertoeft nu meer op het slot te Wiesensteig dan te Blaubeuren, waar hij van ambtswege thuis hoort, wijl hij daar toch de bestuurder van de hertog van Wurtemberg is. Deze graaf Sebastiaan, een zeer eerzuchtig en wereld man, is de eigenlijke hoofdoorzaak van deze onzalige tweedracht, die over de stad en heerlijkheid Wiesensteig gekomen is.

Daar de Wurtembergse predikanten door hun ambt echter niet gemakkelijk beschikbaar zijn, heeft graaf Sebastiaan nu eigen dominé's aangesteld en nog wel drie tegelijk, omdat het volk zich zeer koppig en weinig ontvankelijk voor de nieuwe leer toont. De eerste van hen, Simon Ziegler genaamd, is reeds op vele plaatsen geweest en staat minder eervol bekend om zijn heftig karakter en zijn lust tot schelden. Als bewijs hiervoor kan dienen, dat hij uit Biberach verjaagd geworden om wille van de lieve vrede.

Wat zal hij hier voor goeds stichten ....? De tweede, doktor Laurentius Hasenmüller, moet een zeer geleerd man zijn en in zijn preken geweldig veel Latijn mengen.

Het Latijn, dat ze ons verwijten. Van de derde, Bernhard Hudmann, weet ik enkel, dat hij een zachtaardige stille man is en overhelt tot een richting, die ze Osiandrismus noemen, waarom hij Nürtingen heeft moeten verlaten. Hij moet ook de beide confraters hier niet aangenaam zijn, en ze maken met scherpe woorden hatelijke toespelingen op hem. Zo is dan nu reeds tussen deze bodem van het „zuivere Evangelie", zoals ze zich noemen, het zaad der tweedracht ontkiemd, en hoe kan dit ook anders bij een leer, die ieder toestaat, de H. Schrift naar eigen goeddunken uit te leggen?

Het duurde nu ook niet lang, of de graven eisten van de Proost, dat hij de drie predikanten uit de inkomsten van het stift zou bezoldigen en hun voor hun predicaties de stiftskerk afstaan. In weloverwogen woorden, ondubbelzinnig en op duidelijke gronden, maar hoffelijk ingekleed, moesten de graven een besliste weigering horen.

„We wijken slechts voor geweld", besloot in somber voorgevoel onze hoogvereerde geestelijke vader zijn schrijven. Dit woord is waarheid geworden. Wij zijn voor het geweld geweken.

Nog grauwde nauwelijks de dag of daar ontstond beweging op het Kerkplein. Zware rinkelende stappen dreunden; van alle kanten stroomden gewapenden toe om de kerk te omsingelen. Waren er zoveel zwaarden, bijlen en geweren nodig om enige weerloze grijsaards te verschrikken, wier enig wapen het gebed, wier enige bescherming het door God en mensen erkende oude recht is?

Ook rond de proostdij stonden als een ijzeren muur de krijgsknechten; in naam des graven verlangde jonker van Wernau de sleutels van de stiftskerk. De Proost verzocht om uitstel, om de koorheren bijeen te roepen. Ik was de laatste, die in de konventzaal trad, want de jicht zit me erg in de leden en slechts met moeite, geleund op mijn stok en mijn dienaar Stephen, was ik kunnen gaan over het brede Kerkplein tot de Proostdij, dwars door de rijen der krijgslieden. De beraadslaging in de konventzaal duurde niet lang. Een uur tijd vergunde ons de graaf slechts, om het Allerheiligste en de H. Vaten uit de kerk te verwijderen. „Elke tegenstand is vergeefs, zo eindigde onze hoogwaardige Proost de korte toespraak, die hij tot ons gehouden had. „Laat ons daarom het korte uitstel zo goed mogelijk benutten.

Wist je dat?

UIT DE JEUGD VAN EEN BEROEMDE ZANGERES.

Een klein meisje was bezig de vloer van een schoollokaal te Stockholm aan te vegen en zong daarbij het hoogste liedje uit. Haar moeder was concierge van deze school en zij hielp moeder bij haar bezigheden.

Juist passeerde er een rijtuig, waarin een dame zat. Deze werd zo getroffen door de mooie, klankvolle stem, dat ze het rijtuig liet stilhouden en de school binnenstapte, om eens te informeren welk zangvogeltje daar toch zo aan de gang was. Verlegen kwam de kleine meid te voorschijn. De dame maakte een praatje met haar en had kennelijk schik in haar.

„Mijnheer Craclis moet haar eens horen zingen", zei ze tegen de moeder van het kind. En werkelijk, zo gebeurde het ook door haar bemoeiingen.

Mijnheer Craclis was een beroemd zangleraar en toen het kleine meisje voor hem gezongen had, wilde hij weer op zijn beurt, dat Graaf Pucke, die bekend stond om zijn milddadigheid en vrijgevigheid, waar het ging om ontwikkeling van aangeboren talenten, haar eens zou horen.

De graaf had er evenwel niet veel verwachting van, toen hij het kind zag.

„Wat moet ik met dat kind?" vroeg hij wrevelig.

„Laat zij maar eens voor u zingen", zei mijnheer Craclis, die zeker van zijn zaak was en met reden, want terstond sloeg de stemming van de graaf om, toen hij het veelbelovende stemmetje hoorde. Van diezelfde dag af belastte hij zich met haar opleiding.

Gedurende de maanden, die nu volgden, wijdde het kind zich geheel aan haar studies en zong wel in het openbaar. Zij was toen een jaar of twaalf. Ieder bedierf haar en vleide haar, zodat er veel kans bestond dat zij totaal bedorven zou worden.

Op zekere avond had zij een moeilijk stuk te zingen. De zaal was eivol en ieder zat al klaar om het kleine zangeresje, wier roep haar vooruit was gegaan, toe te juichen.

Het kind kwam op, boog voor het publiek, wilde beginnen, — doch — zij bracht niet haar gewone schone geluid voort — alle inspanning was vergeefs, haar mooie stem was weg.

Denk je eens in, hoe een ontsteltenis dit veroorzaakte, hoe een grote teleurstelling dit was voor haar zelf, haar leraar en allen die belang in haar stelden. — Zij werd ernstig ziek.

Men hoopte nog, dat de rust haar haar stem zou hergeven, maar deze hoop was ijdel. De stem bleef weg.

Zij droeg deze beproeving geduldig en vol moed en besloot zich toch verder te ontwikkelen, al kon zij nu ook haar zangstudies niet voortzetten.

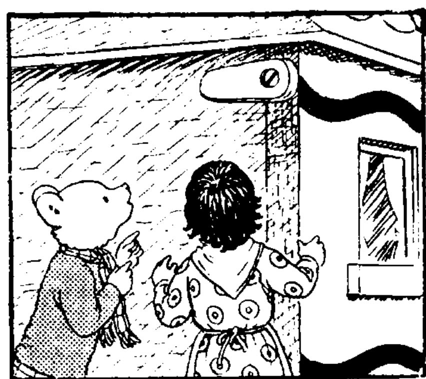
Vier jaren gingen voorbij. Ieder was het kleine zangeresje, wier stem zovelen in verrukking had gebracht, reeds vergeten, toen haar oude zangleraar, die een koor organiseerde, haar weer in de herinnering van enkelen terugbracht. Hij vroeg haar n.l. daarin een ondergeschikte partij op zich te willen nemen, waarin niemand anders lust had.

Het jonge meisje wilde hem gaarne deze kleine dienst bewijzen en ging met ijver aan het studeren. Stel je haar verrassing en dankbaarheid voor, toen zij ontdekte, dat haar stem weer even schoon en nog voller klonk dan vrogeer.

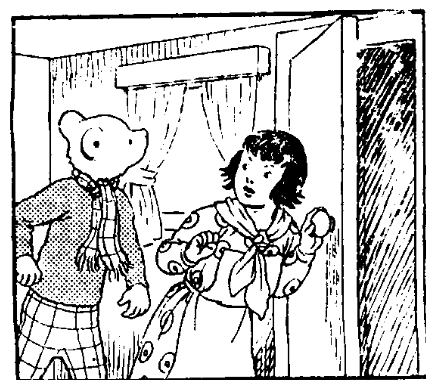
Zij hernam nu haar plaats onder de concertzangeressen en haar geschiedenis, die algemeen bekend werd, verzekerde haar reeds bij voorbaat van een enthousiaste ontvangst door het publiek.

Het arme, eenvoudige meisje is een wereldberoemde zangeres geworden. Jenny Lind heette ze; heb je haar naam wel eens gehoord?

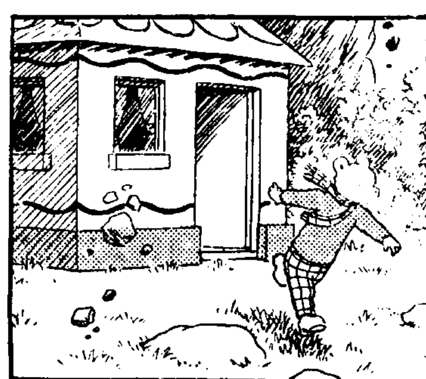
Rupert en Margot

17. Rupert zit zo vol met vragen over het vreemde, eenzame huisje, dat hij naar buiten gaat en bekijkt het zorgvuldig van alle kanten. Plotseling stoot hij een kreet uit en Margo loopt naar hem toe. „Kijk eens", roept hij, „de achterkant van het huis is helemaal kaal. Hij is ongeverfd. En kijk daar eens, daar boven zit een knip. Als je die er af doet, valt het hele huis in elkaar. Het begint meer en meer op een poppenhuis te lijken". „Maar het kan geen poppenhuis zijn", zegt Margo, „het is er veel te groot voor".

18. Het hele geval wordt steeds raadselachtiger. Ze gaan met hun tweetjes maar weer naar binnen en Margo snuffelt in de muurkast van een van de kamers. „Het geeft allemaal niets", zucht, ze, „er is niets om te vertellen van wie het huis is, of waarom het hier staat". Voordat Rupert hierop een woord kan zeggen, klinkt er gekletter, hij tuurt uit het venster en voelt dat het huis begint te schudden en waggelen. „Daar heb je weer een van die rare aardbevingen van jou", roept hij, „en hij lijkt erger dan de vorige'.

19. De heuvelhelling begint harder te beven. Margo kruipt in de muurkast, maar Rupert is er helemaal niet gerust op. „Ik zeg maar dat we hier absosoluut niet veilig zijn" roept hij. „We zitten hier net onder een grote rots. Als een stuk er van op dit kleine huisje valt, worden we verpletterd". Hij roept haar nog om mee te gaan en vlucht naar buiten om ergens te gaan schuilen terwijl de kluiten aarde van de top van de rots om zijn oren vliegen. „Het is iets verschrikkelijks", hijgt hij. „Ik heb vroeger nooit geweten, wat nu eigenlijk een aardbeving was.

20. Telkens struikelend holt hij van de heuvelhelling af en komt weer in het bos. Hij bemerkt, dat verder van de rotsen weg de grond niet zo erg beeft, maar hij wipt toch voor de veiligheid in een holle boom en wacht daar tot Margo bij hem komt. De tijd gaat voorbij, maar er is geen taal of teken van zijn vriendinnetje. Hij wordt er bang van. „Ze is zeker in die muurkast blijven zitten", denkt hij. „Ik hoop van harte, dat die grote overhangende rots niet op dat kleine huisje gevallen is. Ik moet terug om eens te gaan kijken".

Hoe is die?

MOPPY'S OPSTEL OVER DE HAAS.

Hij is er om op te jagen en als men hem geschoten heeft op te eten. Hij heeft een vel aan dat hem dan eerst over de oren getrokken wordt. Mijn vader doet dat niemand. Boven aan zijn kop heeft hij twee lepels, maar daar kan je niet mee eten. Van achteren is de haas een bloem. Als het herfst is loopt hij over de stoppels. In Duitsland zeggen ze, dat hij Paaseieren brengt, maar ik zou die hazeneieren niet lusten, want die hij brengt hebben allerlei kleuren en onze kippeneieren zijn wit.

Als de jager de haas niet raakt, dan schiet hij een bok. Een hazenpoot wordt gebruikt om de gezichten van toneelspelers te veranderen. Enige hazen zijn erg graag op het dak, die schiet men niet en heten dakhazen, maar als ze dood zijn wordt er hazenpeper van gemaakt en dan leggen ze hem in de peper en eten hem op.

EEN APPELTJE VOOR DE DORST.

Moeder: „Ik heb Moppy voor straf in de kelder gezet. Nu is ze tenminste stil".

Vader: „Geen wonder, ik heb gisteren juist de appels in de kelder gelegd".

ZAKENMAN.

„Tante, hebt U niet gezegd, dat, als ik het kwartje vond, dat U liet vallen, ik het mocht houden?"

‚Zeker, beste jongen".

Dan krijg ik nog 15 cent van U, want het was maar een dubbeltje".

DE KAPITALISTISCHE BUIT — die Generaal Wu, de vertegenwoordiger van Rood China uit het Imperialistische Amerika meesleepte, staat hier voor een gedeelte te kijk op het vliegveld te Londen, dat op weg naar Moskou gepasseerd werd. Alle koffers werden door detectieven met x-stralen onderzocht, voordat het vliegtuig verlof kreeg de reis voort te zetten. Naar verluidt konden zelfs x-stralen geen vredelievendheid als onderdeel van de bagage ontdekken.

Het eeuwige Rome .

De zin voor het grootse zit de Romeinen in het bloed

ROME, 24 Juli. — Vanmiddag brengt mij de K.L.M. naar Athene, maar vóór Italië te verlaten wil ik proberen enkele indrukken van mijn vijfdaags verblijf te Rome op papier te zetten. En dat zijn er heel wat, in grote afwisseling! Waar minder afwisseling in is, dat is in de warmte. Heel Rome klaagt er over en kleedt of beter ontkleedt er zich zoveel mogelijk op.Onder het laatste opzicht heeft de mannelijke sexe het ongetwijfel het verste gebracht: veel arbeiders werken in de zon met ontbloot bruin bovenlijf, veel mannen en zelfs heren ziet men in korte tricotjes zonder mouwen, terwijl de jeugd zich nog meer veroorlooft en vooral buiten Rome in zwembroekjes op pleinen of wegen slentert en luiert en soms ook in de fonteinen dartelt. Om te beletten, dat dit laatste in de beroemde Romeinse Trevifontein, in het hart der stad gebeurt, staat er de gehele dag een agent op wacht......... Toch is de ergste warmte minstens voorlopig voorbij. Toen ik in de nacht van Zaterdag op Zondag van Luzern naar Rome reed, had ik het geluk de eerste koele nacht mee te maken na veel benauwde andere. Tenminste, dat vertelde men me in Rome. Sindsdien is de temperatuur weer aan het stijgen, met maxima van 31,32 en gisteren zelfs 33 graden; hierbij horen respectieve minima van 20, 21 en 22. Wanneer men dus maar de gewoonten der Romeinen volgt: zich zo luchtig mogelijk kleedt en zich zo weinig mogelijk inspant, is het nog best uit te houden. 's Avonds is het op grote pleinen, zoals dat voor Sint Jan van Lateranen, zelfs heerlijk als er een klein windje waait.

Het is dus voor iemand wiens. weerstandsvermogen door jaren afmattende hitte nog niet is gebroken nog wel te doen en hij kan genieten van het altijd even heerlijk blijvende Rome. Telkens, wanneer men na enige jaren afwezigheid hier weer terugkomt, valt het op hoe geweldig de stad is, hoe eerbiedwaardig en eerbiedwekkend haar bouwwerken, welk een grote traditie van duizenden jaren hier nog springlevend is. Wanneer Rome niet meer de wereld beheerst, zoals dat twintig eeuwen geleden het geval was, dan komt dat zeker niet doordat het Rome van heden minder is dan dat van toen, maar omdat de volkeren van het oude rijk zich tot gelijkwaardigheid hebben opgewerkt. De zin voor het grootse zit de Romeinen nog steeds in het bloed. Zie naar de grootse overblijfsels uit de tijd der Caesars, zie naar de geweldige basilieken en die overdaad van grote kerken, die de Christen Romein er overal als uit de grond deed opschieten, zie naar de grootse werken, die het koninklijke, het fascistische en nu weer het republikeinse Rome optrekt als waren het vanzelfsprekende dingen, zie naar dit alles en zeg dan dat de oude geest van Rome nog altijd leeft!

Persoonlijke belangstelling.

Wat iemand het meest imponeert hangt af van zijn persoonlijke belangstelling en zijn persoonlijk waardeoordeel. Wie in alles wat Rome biedt belang stelt weet niet wat te kiezen. Laat ik daarom voor de vuist weg enkele grepen doen.

Het aantal pelgrims, dat de aflaat komt verdienen en daaraan een aangename reis verbindt (het is te hopen, dat het niet té veel omgekeerd is), is nog altijd groot; de warmte schijnt niet af te schrikken. Eergisteren was ik in St. Jan van Lateranen toen ik uit een groep pelgrims, die rond het pauselijke altaar stonden, massaal en goed geordend gezang hoorde opklinken. Het waren Duitsers, enkele honderden in getal, geleid door de bisschop van Fulda. Hij droeg een groot pelgrimskruis en bad het ene gebed vóór na het andere: vroeg uit naam van zijn gelovigen God om hulp voor het arme Vaderland, bad om soziale Gerechtigkeit, Friede der Völker. Aan het slot klonken twee coupletten van Grosser Gott wir loben dich, dat de wanden der basiliek trilden. Fulda..... Bonifacius..... Rome..... Nog is Christus' Kerk aan gene zijde van de Rijn. ....

Gisteren was ik op de tentoonstelling van de kunst der missiën. Zij wordt gehouden in het grote Palazzo (wéér een groot „paleis"), dat aan de linkerkant van het Sint Pietersplein oprijst en dat men nog bezig is te voltooien.

Ook de tentoonstelling is nog niet volledig, maar kan al worden bezocht. Er is hier veel bijeengebracht, tè veel zelfs. Het lijkt wel of men geen plekje van een wand onbedekt heeft willen laten. De entrée-hall is, het schijnt helaas moeilijk anders te kunnen, ontsierd door enkele even grote als lelijke schilderingen.

Wat men dan verder ziet als men naar binnen gaat, is ook al niet zo heel bijzonder, maar daarna komt het. Helaas hebben de organisatoren niet opgebouwd volgens één principe. Zo vindt men er van alles: de bekende huishoudelijke- en kunstobjecten (soms „kunst"objecten), die elke Nederlander kent uit de missietentoonstellingen van zijn vaderland. Hier en daar orgieën van foto's, die laten zien hoe een dokter het lijfje van een negerkindje onderzoekt, waarbij een missiezuster toeziet, hoe een missionaris een zieke bezoekt, een neger tot priester wordt gewijd, enz.... enz. Maar men vindt gelukkig ook andere dingen, die het bezoeken dezer tentoonstelling tot genot en tot openbaring maken: allerlei christelijk religieuze voorwerpen in de stijl der verschillenden volkeren; prachtig gesneden beelden, kapellen, altaren uit Voor-Indië, soortgelijke voorwerpen uit landen, die zover van elkaar liggen als Rabaul, China, Afrika.

Wat bereikbaar is.

Hier ziet men wat bereikbaar is en hoe de Kerk van Rome uit vreemde volkeren kerstenend, en een bindend door de band, die Rome is en altijd blijven zal, elk volk het zijne wil laten, niemand iets wil nemen tenzij zijn dwalingen, slechts wil geven en vervolmaken.

Toen ik uit Nederland vertrok had ik me voorgenomen in elk geval de onderaardse crypte van de Sint Pieter te gaan zien waarvan kranten (o.a. Nederlandse) niet slechts hadden gemeld, dat ze waren ingewijd, maar ook dat ze voor het publiek waren open gesteld. Dit werd voor mij een teleurstelling. In de Sint Pieter was geen enkele aanwijzing te vinden, waar men heen moest, wilde men er afdalen. Een der biechtvaders, die tussen twee pelgrimsbiechten door even tijd had voor een stukje brevier en ook zelfs hiermede klaar scheen, stond mij welwillend te woord. Neen, helaas, de crypte was nog niet open gesteld. Wilde ik er komen? Dan moest ik me vervoegen bij een of andere hoge monseigneur, en zélfs dat zou waarschijnlijk weinig resultaat hebben. Patienza.... geduld. Later heb ik een historicus ondervraagd, die er meer van wist en die enkele geleerden kende, die zelf al in de crypte (onder de vloer van de basiliek van Constantijn) waren doorgedrongen. Het schijnt, aldus deze zegsman, dat men wil wachten tot de officiële publicatie geheel gereed is, en dat kon duren, maar ook wat langer.... En wat is hier in het „eeuwige" Rome eigenlijk „lang"? Patienza. Heeft men ook het graf van Sint Petrus gevonden, informeerde ik? Ja zeker, was het antwoord (dat ik vanwege de belangrijkheid gehéél voor rekening van mijn zegsman laat), maar het was leeg. Geen beenderen, misschien nog wat stof van wat eens het lichaam van de grote apostel is geweest. Vermoedelijk is het graf in de 5e, 6e of 7e eeuw, of daaromtrent radicaal uitgeplunderd. Maar over de plaats ervan bestaat niet de minste twijfel, en dat is tenslotte het belangrijkste.

Ook een stukje Nederland heb ik te Rome teruggevonden: het circus Mikkenie! Het staat dicht bij Sint Jan van Lateranen, coulissen en achteruitgang worden de hele dag door bekeken en begluurd door Romeinen, die gratis wat mee willen genieten van de beren, de apen, de leeuwen, de paarden en de geschminkte artisten. Vanuit een hoge plaats heeft men er een goed gezicht op. Trots waait de vaderlandse driekleur boven de tent. Rood, wit en blauw, in het hart van Rome.

LIBYE OP WEG NAAR ONAFHANKELIJKHEID. — Libye, de vroegere Italiaanse kolonie in Noord Afrika, bereidt zich met behulp van de Verenigde Naties voor, om, als een vrije staat, op zelfbestuur over te gaan.

Leden van de bevolking zijn hier in een levendige discussie gewikkeld, tijdens de verkiezingsstrijd bij lokale verkiezingen in Tobrock.

Culturele betrekkingen tussen de Leidse universiteit en Egypte.

's-Gravenhage. — De culturele betrekkingen tussen de Leidse universiteit en Egypte zijn reeds van oude datum en concentreren zich voornamelijk om de kostbare verzameling van Arabische handschriften, aanwezig in het zgn. Legatum Warnerianum van de universiteitsbibliotheek.

Voorts bestaat reeds van de stichting der universiteit af een intensieve belangstelling voor de Oosterse letteren, in het bijzonder voor het Arabisch. Deze culturele belangstelling heeft de Egyptische koning onlangs willen waarderen door de huidige rector magnificus van de Leidse universiteit, prof. Bok, uit te nodigen tot het bijwonen van de plechtige viering der 75ste verjaardag der Koninklijke Universiteit te Cairo, gesticht door koning Foead I.

De Leidse handschriftenverzameling heeft bovendien regelmatige belangstelling van de Egyptische wetenschappelijke wereld en talrijk zijn de aanvragen, die de universiteitsbibliotheek ontvangt om fotocopieën van bekende Arabische handschriften.

Het ministerie van onderwijs te Cairo maakt zich bijzonder verdienstelijk door het uitgeven van bekende werken uit de glorietijd der Arabische cultuur, de tijd der beroemde khaliefen uit de families der Ommayaden en der Abbasieden. Onlangs heeft het ministerie het plan opgevat om de eerste volledige uitgave te verzorgen van de beroemde gedichtenverzameling van de negende eeuwse Arabische dichter Ali Ibn Al-Abbas Ibn Guraidj Ibn Alrumi. Deze dichter werd geboren in 836 en stierf door vergiftiging in 889.

Zijn enige dichtbundel, getiteld „Diwan" werd nog nooit in volledige tekst gedrukt. De Leidse universiteit bezit echter een volledige tekst gedrukt. De Leidse universiteit bezit echter een volledig handschrift van deze bundel, dat echter ongedateerd is, doch waarschijnlijk stamt uit de 19e eeuw. Andere handschriften van hetzelfde werk bevinden zich nog in Madrid, Istanboel en Cairo. Binnenkort zal naar de Egyptische legatie in Nederland ons medegedeeld een vertegenwoordiger van het ministerie van onderwijs in Cairo naar Leiden komen en persoonlijk fotocopieën te maken van dit zeer zeldzame handschrift. Dit handschrift zal dan mede als grondslag dienen voor de uitgave van de beroemde dichtbundel door het ministerie van onderwijs in Cairo.

ONDERAARDS MEER OVERSTROOMDE

Villars les Blamont. — Zeven wetenschappelijke onderzoekers op het gebied van grotten waren bij hun werkzaamheden tot op 500 meter onder de aardoppervlakte afgedaald, toen zij werden verrast door de overstroming van een onderaards meer. Onmiddellijk togen reddingsploegen, uitgerust met springstoffen en moderne graafwerktuigen aan het werk. Na bijna 24 uur onafgebroken gewerkt te hebben, wisten zij zes der vermisten te bereiken. Vier van hen werden echter levenloos aan de oppervlakte gebracht, terwijl de twee anderen zeer zwak waren. Kunstmatige ademhaling werd bij voortduring op hen toegepast, doch dit mocht niet baten; zij overleden Zondagavond. De reddingswerkzaamheden werden Zondagavond met man en macht voortgezet in de hoop de zevende onderzoeker, dr. André Meray, nog te kunnen redden.

Nader wordt gemeld, dat men erin geslaagd is dr. Meray te bereiken; hij was geheel ongedeerd, daar hij, toen de overstroming van het onderaardse meer begon, zich tijdig in veiligheid had kunnen brengen.

20.000 DOLLAR PER WEEK.

Hollywood — De impressario van de Amerikaanse blijspelspeler Danny Kaye heeft medegedeeld, dat zijn cliënt een contract is aangeboden om 12 weken, in het kader van het in 1951 te houden „Festival of Britain", op te treden in het Londense „Palladium" tegen de record-gage van 20.000 dollar per week. Danny Kaye zou hiervoor tweemaal op één avond en zes avonden in de week moeten optreden.

Voorts heeft een Amerikaanse impressario Danny Kaye het aanbod gedaan een tournée voor hem door de Verenigde Staten te organiseren, waarop hij 5.000 dollar per avond zou krijgen.

SPAANSE ONSTERFELIJKE

Santa Cruz de Teneriffe. — De oudste Spaanse vrouw, mevrouw Rosa Munoz, geboren in 1830 en bijgevolg 120 jaren oud, is te Santa Cruz te Teneriffe aangekomen om een bezoek te brengen aan haar 50-jarige kleinzoon en vijf achterkleinkinderen.

„DE RODE SCHOENTJES".

Los Angeles — Moira Shearer, die reeds een belangrijke rol danste in „De rode schoentjes", zal de hoofdrol dansen in een gekleurde film over het leven van Hans Christian Andersen, die Samuel Goldwyn zal uitbrengen. Moira Shearer heeft van het Sadlers Wells verlof gekregen om in de herfst van 1951 te Los Angeles aan deze film mee te werken. Goldwyn tracht ook Margot Fonteyn en Robert Helpmann van het Sadlers Wells Ballet voor films te engagreren.

OPSTAND IN NEPAL

Lucknow. — Vijftienhonderd man Gurkha-troepen van de regering van Nepal hebben zich aangesloten bij de opstandelingen van de Nepalese Congrespartij bij een staatsgreep in de stad Tansen in West-Nepal, zo wordt in Congreskringen te Lucknow verklaard. De staatsgreep zou Vrijdag zijn uitgevoerd.

NIEUWE VULKAAN.

Guatemala — In de provincie Santa Rosa in Guatemala is Vrijdag een nieuwe vulkaan in werking gekomen. De krater, die zich op de heuvel Cruz Quemanda opende, slingerde grote rotsblokken tot op kilometers afstand. Het dorpje El Oratorio werd bijna geheel door stenen bedolven. Grote hoeveelheden lava stroomden uit de krater. Er zijn geen doden.

Van de boekenplank

TWEE JEUGDBOEKEN.

Wij ontvingen twee aardige en uitstekend verzorgde jeugdboeken uitgegeven door de uitgeverij *S. Gouda Quint, D. Brouwer & Zoon* te Arnhem. Het ene is een echt jongensboek, met spannende avonturen en heeft als achtergrond de pioniersarbeid van hen, die de Verenigde Staten van Amerika opbouwden. En dat deze constructie van de nieuwe wereld niet geheel en al zonder strijd is verlopen, weten we allen uit de geschiedenis. „Dwars door Indianenland" verhaalt van die strijd, van de talloze gevechten tussen blanken en Indianen. Een spannend verhaal is het hoofdmotief van deze arbeid, een verhaal, dat echt gebeurd is en min of meer een historische inslag heeft. Dat het boek er bij de jeugd wel in zal gaan, wordt gestaafd door het feit, dat dit boek bekroond werd met de Newbery Award. Pentekeningen verluchten het geheel.

„Het bord met de wilgen" is een echt boek voor meisjes en verhaalt van het meisje Janey uit de keet, die het lang zo goed niet heeft als die meisjes, welke in het algemeen in meisjesboeken worden afgebeeld. Als zodanig bezit dit werk wel enige opvoedkundige waarde. Tenslotte is het leven van een katoenplukker geen pretje, het heen en zwerven klinkt wel heel romantisch, doch de bittere werkelijkheid is vaak anders en hierover wordt — gelukkig in niet te droefgeestige trant — in dit boek voor meisjes van 10 jaar en ouder geschreven op een werkelijk vlotte wijze.

Terecht zijn wij het met de uitgever eens, n.l. dat dit een van de helaas weinige boeken is, waarvan men wensen zou, dat duizenden kinderen het zullen lezen, een boek dat boeiend is en iets te geven heeft.

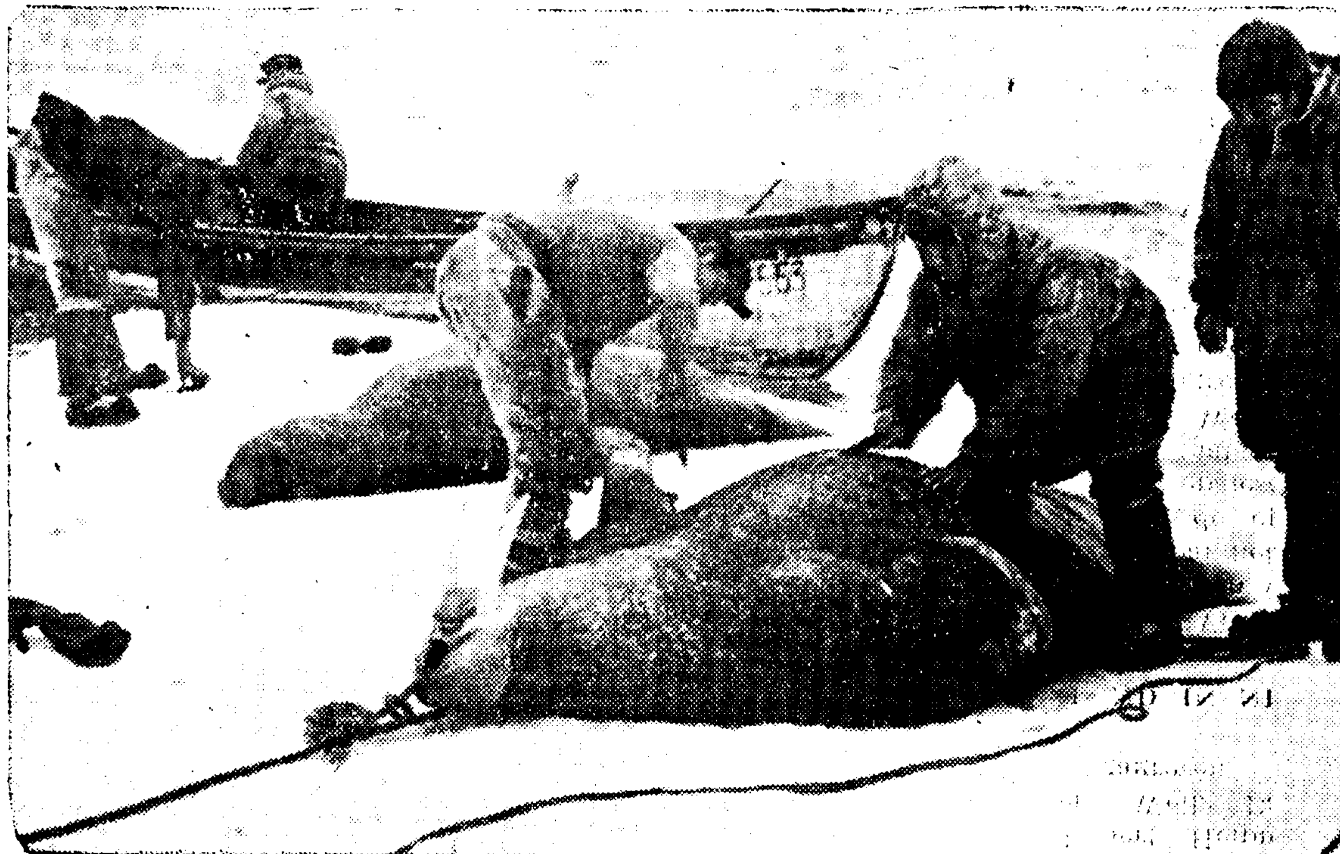
Daarom kunnen wij dit boek warm in de aandacht van het kooplievend boekenpubliek aanbevelen. Ook dit werk is voorzien van talrijke geslaagde pentekeningen.

VREDESPATROUILLE IN KASHMIR. — In Azië en in het Midden Oosten heeft de Organisatie der Verenigde Naties reeds verschillende conflicten kunnen voorkomen of doen bijleggen.

Om na te gaan, of een overeenkomst betreffende het staken van het vuren door geen der partijen zal worden geschonden patrouilleren speciale waarnemers van de Verenigde Naties onafgebroken in de grensgebieden.

Een Vredespatrouille trekt door het bergachtige gebied van Kashmir.

EEN KIJKJE ACHTER HET IJZEREN GORDIJN — Een zo juist ontvangen foto van de andere kant van het IJzeren gordijn, geeft een kijkje op het leven in het Sovjet plaatsje Chukotha. Vissers en jagers zijn bezig te winnen uit walrussen.

De Curacaose voetbalkampioen S. U. B. T. versterkte de vriedschapsbanden.

De sportieve wedstrijden 'n demostratie voor de sport

„Laten wij alles wat met de politiek te maken heeft, zij het de 12—8 of de 8—8 vergeten. Laten wij vriendschap sluiten in het belang van onze beide kleine eilanden, zodat deze niet in de grote zee verloren gaan. De te spelen wedstrijden moeten een demonstratie worden voor de sport en wij spreken de hoop uit dat de beste ploeg moge zegevieren", zo sprak de onder voorzitter van de Aruba Voetbalbond en bestuurslid van R.C.A. de Heer F. de P. WEVER in zijn welkomstrede in het Pension Primavera, ter gelegenheid van de komst van SUBT op Aruba.

Toen omstreeks 1.30 uur het K.L.M. vliegtuig van Curaçao op het vliegveld Dakota neerstreek, heerste in het stationsgebouw aldaar een gezellige drukte. Op het moment dat de spelers van de Curaçaose kampioensploeg SUBT het vliegtuig verlieten en hun voet op Aruba's bodem neerzetten, klonk een hartelijk applaus over het vliegveld. In het stationsgebouw werden de spelers en hun leiders George M. Lodowika en E. Pieters door vele vrienden en kennissen, waaronder wij bestuursleden van de A.V.B. en R.C.A. opmerkten, ontvangen. De schone madrina van R.C.A. Mej. Gwelda MARUGG bood aan de aanvoerder van SUBT „Vlinder" een mooie ruiker aan. Nadat een en ander door de aanwezige fotografen voor de toekomst was vastgelegd, ging het in optocht Oranjestadwaarts voorafgegaan door een luidspreker wagen waarmede het publiek van de aankomst der gasten op soms vrolijke wijze werd kond gedaan. De met R.C.A. vlaggen versierde autos gaven aan het geheel een feestelijk aanzien. In het pension Primavera vond de officiële ontvangst plaats. In een gloedvolle toespraak riep de Heer F. de P. WEVER de sportvrienden van Curaçao een hartelijk welkom toe. Hij wees voorts op het grote belang van de vriendschap en samenwerking in de sport en op het feit dat de politiek uit de sport geweerd moet worden. Laten wij de politiek met zijn 12—8 of 8—8 vergeten, maar laten wij als sportlieden vriendschap sluiten in het belang van onze beide kleine eilanden, opdat deze niet in de grote zee verloren gaan, was de wens van spreker. Een hartelijk applaus volgde op deze in de landstaal gehouden welkomst groet.

De Heer Lodowika dankte in een korte pittige toespraak de Heer Wever voor zijn vriendelijke woorden en ook hij wees op het grote belang van de vriendschap en medewerking in de sport. Hij eindigde met de hoop uit te spreken dat het publiek van enige goede wedstrijden zou kunnen genieten.

Nadat op beide verenigingen een vriendschapsdronk werd uitgebracht was het officiële gedeelte ten einde.

De eerste wedstrijd, Santa Cruz — SUBT. Matig begin met spannende tweede helft.

Als te omstreeks 4 uur de voorwedstrijd tussen de Arubaanse junioren Don Bosco en Estrella is beëindigd met een verdiende 4—1 overwinning voor de knapen van Sint Nicolaas, loopt het Wilhelminasportpark langzaam vol. Buiten rond de oude ongeschikte omheining hebben zich inmiddels enige honderden gratis kijklustigen verzameld die om de mooie sport liever een gescheurde of vuile pantalon oplopen dan de lage entreegelden betalen. Duidelijk werd weder aangetoond dat Aruba een degelijk sportstadion hoog nodig heeft.

Nadat scheidsrechter Tromp de beide elftallen in het veld heeft gefloten en er door een madrina van Santa Cruz aan aanvoerder Vlinder van SUBT een ruiker bloemen was overhandigd stellen de elftallen zich als volgt op:

SUBT

Jeandor
Julia Pieters
Vlinder Mercera Korps
Isebia Jansen Gomez
Heyligher Maxwell

SANTA CRUZ

M. Croes
Bello E. Dirksz
Maduro Geerman Croes
Bikker C. Croes E. Croes
E. Alberts Thiel

Onmiddellijk na het beginsignaal onderneemt de voorhoede van Santa Cruz enige aanvallen op het SUBT doel doch Julia en Pieters geven niet thuis. Al spoedig blijkt dat de gasten met spelers als de oud internationaals Dagadan, Mercera, Heyliger Vlinder en Julia, de mannen van Santa Cruz technisch de baas zijn.

Het spel verplaatst zich meer en meer naar de Santa Cruz helft en als na 9 minuten Dagadan een hoekschop van Maxwell op onberispelijke wijze in het net kopt, ziet het er voor Santa Cruz nu niet bepaald gunstig uit. Ongeveer een kwartier lang blijft SUBT voor het Santa Cruz doel opereren en het is aan het harde en goede werk van de Santa Cruz achterhoede met Bello aan het hoofd, te danken dat doelpunten uitblijven.

Het blijkt dat de SUBT voorhoede haar vorm niet kan vinden. Mercera heeft het zeer gemakkelijk daar de Santa Cruz halflinie teveel naar achteren is getrokken. Hierdoor is de internationaal heer en meester van het terrein. Ondanks dit overwicht falen de voorwaartsen der gasten volkomen. De geloste schoten van Dagadan en Isebia leveren vanwege de verkeerde richting, geen gevaar voor Croes op en zo gaat de rust in met een matige 1—0 voorsprong voor de gasten.

Na de rust is het een herboren Santa Cruz dat vol vuur keer op keer ten aanval trekt. Zij maken het de SUBT achterhoede danig lastig. Het publiek begint zich te roeren en vuurt hun favorieten aan. De druk op het SUBT doel wordt op een gegeven ogenblik zo groot dat de hele SUBT middenlinie de verdediging moet assisteren. Ondanks hun meerdere techniek zien zij geen kans de vurige Santa Cruzers van zich te houden en het is Gilberto Croes die een hard ingeschoten bal welke door Jeandor verkeert wordt beoordeeld, in het net doet belanden. 1—1. De gasten zetten er dan een schepje bij op en ondernemen enige goede aanvallen op het doel der gastheren. Bello blijkt dan weder het grote struikelblok te zijn. Als deze aanvallen geen succes opleveren wordt Maxwell die er maar niet in kan komen vervangen door Rampenburg terwijl even daarna Isebia zijn plaats aan Bicentini moet afstaan. Er zijn dan nog ongeveer 15 minuten te spelen. Deze verandering in de SUBT gelederen blijkt een succes te zijn en het is de snelle Rampenburg die even later met een hard en goedgericht schot de Santa Cruz keeper een verrassing bezorgd. Croes die het verre schot ziet aankomen, blijft even te lang wachten en als hij de sprong naar het leer doet is het te laat en mag hij voor de tweede maal zijn rug naar het veld keren. 2—1 voor de gasten.

Als even voor het einde de kleine Croes door een hard maar te hoog schot een goede kans voor de gelijkmaker mist en aan de andere kant een hard schot van Heyligher op de doellat beland, komt het einde van deze spannende wedstrijd welke in de beste verstandhouding werd gespeeld, met een verdiende 2—1 overwinning voor SUBT.

De leiding was bij de Heer TROMP in goede handen.

De Heildronk in de Flamingoroom.

Laten wij het een broederschapsdronk noemen, zeide de leider der gasten de Heer Lodowika, tijdens het gezellige samenzijn in de kleine zaal van het Flamingoroom.

Omstreeks 8 uur hadden zich de spelers van SUBT en RCA alsmede vele sportliefhebbers waaronder wij de Heren van de Pers en van het Bestuur van de AVB zagen, voor een heildronk in de flamingoroom verzameld.

Verschillende sprekers voerden hier het woord waarvan de Voorzitter van de AVB de rij sloot. In een korte toespraak vergeleek hij de samenwerking in de sport met het water dat noodzakelijk is om de planten en bomen te doen groeien en bloeien. Het applaus dat op deze toespraak volgde bewees dat zijn woorden in vruchtbare aarde gevallen waren. De Heer Lodowika sprak in zijn dankwoord boven vermelde woorden van Broederschap uit. Wij kunnen niet anders dan de hoop uitspreken dat al de gesproken woorden in dit nieuwe jaar in vervulling mogen gaan.

Jhr. mr. M. van der Goes Naters heeft spijt over misverstand

's-Gravenhage — Jhr. mr. M. van der Goes van Naters heeft vandaag een verklaring uitgegeven, waarin wordt gezegd, dat het interview, dat 4 Januari in Nederland werd gepubliceerd, enig misverstand heeft veroorzaakt.

Hij merkte op, dat als gevolg van het feit, dat hij de dag daarop op een reis naar het buitenland vertrok, hij niet in staat was het verhaal vóór het werd gepubliceerd te zien. „Het spijt mij zelf de oorzaak te zijn geweest van het huidig misverstand". Hij verklaarde, dat het artikel, dat door hem in „Het Vrije Volk" van die datum werd geschreven, zijn inzichten juist weergaf en dat de voornaamste correctie, die op het door het A.N.P. en Aneta gepubliceerd interview moet worden gemaakt, is, dat hij niet sprak namens de Partij van de Arbeid, terwijl de leden van de partij in de Kamer evenmin voorafgaande kennis van dit interview droegen. De suggestie van de overdracht der souvereiniteit met de voorziening van Nederlands trustschap voor vele jaren was een van de voorstellen, die door de Partij van de Arbeid werden gedaan, toen het leek, dat de kwestie in een impasse geraakt, en alvorens de regering het voorstel deed van de overdracht der souvereiniteit aan de Unie. Het voorstel moet daarom worden gezien als een bijdrage van de Partij van de Arbeid tot het voorkomen van een impasse.

AMERIKA GEEFT RAAD

Washington — De Amerikaanse nota inzake Nieuw-Guinea welke dezer dagen aan de Nederlandse en de Indonesische regering werd overhandigd, had voornamelijk ten doel beide partijen aan te sporen hun pogingen tot het bereiken van een vreedzame oplossing voort te zetten en geen onherroepelijke beslissingen te nemen.

De tekst van de nota, die vooralsnog door de Amerikaanse regering niet voor publicatie is vrijgegeven, bestaat uit drie alinea's, waarvan de inhoud in het kort hierop neerkomt, dat de Amerikaanse regering

a) de conferentie over Nieuw-Guinea met veel belangstelling heeft gevolgd;

b) zeer teleurgesteld is, dat geen oplossing werd gevonden en

c) gaarne zou zien, dat werd doorgegaan met het zoeken van een oplossing langs de lijnen, zoals uitgestippeld in art. 33 van het Handvest der Verenigde Naties.

De nota moet volgens Aneta's zegslieden voornamelijk gezien worden als een aanbeveling aan beide partijen om in de stemming van bereidheid tot onderhandelen te blijven en de situatie vloeiende te houden.

De nota zou dus kunnen worden samengevat in de woorden: „Geef de moet niet op, maar blijf proberen".

De officiële woordvoerder van het departement van buitenlandse zaken, Michael MacDermott, die het feit van de overhandiging van de nota aan de pers mededeelde, legde er overigens de nadruk op, dat „de nota in geen enkel opzicht verandering brengt in de positie van de Verenigde Staten, welke er een van striktе onpartijdigheid blijft".

ECHTSCHEIDINGSPROCES VAN BERTHA HERTOGH.

Breda — Bij de behandeling hedenmorgen voor de Bredase rechtbank van het proces van de staat der Nederlanden tegen Maria Huberdina Hertogh en Mansoer Adabi tot ontbinding van hun huwelijk, waren beide gedaagden niet verschenen en hadden ook geen procureur aangewezen. De procureur van de staat der Nederlanden vroeg bij verstek van gedaagden aanhouding van de eis tot 27 Maart 1951. De behandeling duurde precies 7 seconden. Er was geen publiek.

ARUBA

Naar wij vernemen treedt de Firma Gerard de Veer Ezn. op als agente van de Zwitserse naaimachine ELNA. Op Aruba vertoeft thans de sales supervisor Ir. Loupe, die deze machine zal introduceren en personeel zal opleiden, ten einde op Aruba een goede service te kunnen geven.

Min. Goetzen komt met de heer Jonkers naar Suriname en de Antillen.

Amsterdam — Het „Algemeen Handelsblad" had een onderhoud met minister Götzen, die op 19 Januari met het hoofd der Westindische afdeling, de heer Jonkers, naar Suriname zal vertrekken. („Ik geloof nu al, dat de tijd tekort is", zeide de minister) waarna de Antillen zullen worden bezocht en op de terugweg zullen te Washington besprekingen worden gevoerd met de Wereldbank en het bureau „Technical Assistance" over het Punt Vierprogramma.

De minister stelde voorop, dat hij niet naar West-Indië gaat met de wijsheid in pacht, maar om de behulpzame hand te bieden. Hij zeide, sprekend over Suriname, „Ik ben mij er ten volle van bewust, dat de Surinamers sedert het land autonoom is geworden — en dat geldt ook voor de Antillen — baas in eigen huis zijn. Wij in Nederland verkeren echter in de omstandigheid, dat wij de beschikking hebben over uiterst bekwame deskundigen uit Indonesië, die voor Suriname kunnen worden ingezet. Verschillenden zijn reeds vertrokken, anderen zullen volgen."

UITBREIDING DOMINICUSCOLLEGE.

De uitbreiding van het Dominicuscollege is thans geheel klaar gekomen. In September werden 5 klassen en in November weer 5 klassen in gebruik genomen. Thans zijn de hal, het natuurkunde lokaal, de tekenzaal en typeklas kaar gekomen.

Het gebouw zal over enige dagen afgeleverd worden, waarmede de firma Petrona en Croes, de aannemers van dit werk, een ander bouwmonument aan Aruba toevoegde.

Het doel van de reis is oriëntatie en om naar mogelijkheden te zoeken om de voor Suriname bestaande en deels in uitvoering zijnde plannen te coördineren. De minister gewaagde van het plan-Eysvoogel voor de machinale rijstbouw in Nickerie, de Prins Bernhard-polder, waarmede de ervaringen reeds zodanig zijn, dat overwogen wordt de omzet op te voeren tot 15.000 ha, hetgeen later kan worden uitgebreid tot 150.000 ha. Het ligt in de bedoeling de uitvoering van de plannen Lelydorp en Slootwijk eveneens op te dragen aan de stichting Machinale Landbouw, verder de benoeming van een coördinatie-commissie in Suriname, beter gezegd, aldus de minister, „plan bureau" en verder samenwerking in Caraïbisch verband en tussen de Guyana's en overleg met de ECA. Verder de bespreking van de export van Nederlandse goederen naar Suriname, zodat meer gelden vrij komen voor investeringen en de afzet van Surinaamse landbouwproducten, zoals citrus en rijst. Misschien zal de oprichting van een tropisch instituut volgens het plan-Simons worden overwogen. Reeds vóór de komst van de minister zullen in Suriname aankomen prof. a Campo en ir. Staf, directeur-generaal van de landbouw en van de Noordoostpolder.

In de Antillen wil de minister de mogelijkheid van de vestiging van kleine industrieën nagaan en de mogelijkheden van het welvaartsfonds stimuleren. Voorts gaan in de Antillen de besprekingen over de doorvoer van goederen naar andere Zuidamerikaanse landen. Behalve Curaçao zullen Aruba en Bonaire worden bezocht.

Sportnieuws uit Holland

Een klein grogramma met een hele grote verrassing

Zo is dan tenslotte Zondag het trotse ongeslagen record van P.S.V. gebroken, na een spannende en sensationele strijd moesten de Philipsmensen met 2—1 het hoofd buigen voor hun stadgenoten Eindhoven. De ploeg van Mertens en v.d. Snoek zijn hierdoor heus nog niet kansloos, hoewel P.S.V. het heft nog geheel in handen hebben. Maar voetbal is een sport, waarbij alles mogelijk is.

De vraag is nu of P.S.V. de morele klap van deze eerste nederlaag te boven komt en het verloren terrein weer inhaalt. Nog een wedstrijd in het Zuiden, waar het pas gepromoveerde Chevremont Maurits met 1—0 versloeg. In Rotterdam versloeg Feyenoord Sparta met 2—1, in de eerste wedstrijd van dit seizoen versloeg Feyenoord Sparta op Spangen. Haarlem schijnt zich volledig te herstellen, getuige de 3—0 overwinning op haar stadgenoten R.C.H., hierdoor komen D.W.V. en K.F.C. nog meer achterop. Typisch is het, dat van de 4 wedstrijden die Zondag j.l. door gingen, 3 plaatselijke ontmoetingen waren.

De R.C.H.-speler Biesbrouck heeft vandaag het aanbod om voor een Italiaanse profclub te gaan spelen van de hand gewezen. De Italianen boden hem een bedrag van 60.000 gulden voor een contract van één jaar aan, maar eerst moest Biesbrouck een oefenwedstrijd in Italië spelen. De Haarlemmer heeft thans na rijp beraad besloten niet op de voorstellen in te gaan.

Dikwijls lezen wij in de sportverslagen over verruwing van het spel, incidenten etc. Door invoering van het professionalisme; in ons land het versterkte degradatiesysteem wordt het spelpeil er soms niet zachtzinniger op. Maar juist dan doet zo'n bericht het sportieve hart goed: In de wedstrijd tussen De Volewijckers en K.F.C. heeft de bekende Volewijckers-speler Dirk de Ruyter 10 minuten voor het einde moedwilig afstand gedaan van een strafschop, omdat hij wist, dat de toekenning van die penalty gegrond was op onjuiste waarnemingen van de scheidsrechter, de oud-internationaal Koos van Gelden. De scheidsrechter meende op een gegeven moment te constateren, dat een K.F.C.-er binnen het strafschopgebied hands maakte. Hij floot en wees naar de beruchte slip en dat betekende een grote kans op een voorsprong voor de thuisclub en een flinke kans op de zege.

Geen K.F.C.-er had echter de overtreding begaan, maar de Ruyter en in het korte dispuut dat ontstond, gaf de Ruyter ridderlijk toe, de bal met de hand gespeeld te hebben.

Reeds nu zijn er al drukke voorbereidingen voor de Olympische Spelen 1952 en wat het voetbaltournooi betreft is er door de F.I.F.A. een commissie benoemd, waarin de heren Drewry (Gr. Brittanië), Mauro (Italië) en Alkari (Finland) zitting hebben.

Dit comité heeft zich bezig gehouden met de vraag waar de wedstrijden gespeeld zullen worden. De Finnen hebben 6 steden voorgesteld n.l. Helsinki (hoofdstad), Turku, Pori, Tampere, Lathi en Kotka. Volgens het voorlopig programma worden de voorwedstrijden met 16 ploegen op 19 en 20 Juli gespeeld, de kwartfinales op 21 Juli en de halve finales op 22 Juli. De wedstrijd om de derde en vierde plaats is bepaald op 24 Juli en de finale op 25 Juli.

De heer Brunt, K.N.V.B.-bestuurslid, heeft in Engeland onderhandeld voor de overkomst van 4 voorname clubs w.o. Arsenal, voor oefenwedstrijden in het voorjaar van 1951 van het Nederlandse elftal. Deze clubs zijn in principe daartoe bereid, maar konden nog geen definitieve beslissing nemen, in verband met het verloop van de cup-competitie.

Officiele Mededelingen van de Aruba Voetbalbond

Aan de
Bondsbestuursleden:
Bestuursleden van aangesloten verenigingen;
Ereleden van de A.V.B.
Commissieleden van de A.V.B.
Scheidsrechters van de A.V.B.

Oproep tot de Jaarlijkse Algemene Ledenvergadering op Donderdag 25 Januari 1951 des AVONDS OM 8 UUR in de Cantine van de Politie te Oranjestad.

AGENDA:

1e. Opening van de vergadering door de Voorzitter.
2e. Voorlezen van de notulen van de Halfjaarlijkse Algemene Ledenvergadering.
3e. Verslag van de Secretaris over het afgelopen verenigingsjaar.
4e. Rekening en verantwoording van de penningmeester over het gevoerde beheer der geldmiddelen over het afgelopen jaar.
5e. Verslag van de Kascommissie, waarna **Bestuursmededelingen.**
6e. **Bestuursverkiezing.**
7e. Kiezen van een Kascommissie.
8e. Benoeming candidaten voor de verschillende commissies en wel Spelregel- en Protestcommissie; Commissie van Beroep (te kiezen) Elftalcommissie; Reglementscommissie.
9e. **Rondvraag.**
10e. **Sluiting.**

Aan de beurt van aftreden uit het Bestuur zijn: **F. J. C. Beaujon** (Voorzitter); **Frère Edgar, T. B. Hector, A. B. Kuiperi Jr.,** en **E. de Lange.** Herkiesbaar zijn de heren: **F. J. C. Beaujon, Frère Edgar** en **E. de Lange,** die de vereiste accoordverklaring reeds gegeven hebben. Door het Bondsbestuur zijn de volgende heren candidaat gesteld: **F. J. C. Beaujon, Frère Edgar, E. de Lange, George de Castro, Leonardo Croes, J. A. Rodriguez** en **Efraim Croes.**

De verenigingen worden er op attent gemaakt, dat volgens de reglementaire bepalingen de aangesloten verenigingen tot Donderdag 11 Januari 1951 candidaten mogen stellen. Deze candidaatstelling moet schriftelijk geschieden door tenminste **drie** bij de A.V.B. **aangesloten** verenigingen, terwijl van de candidaat een schriftelijke verklaring overgelegd moet worden, dat hij een eventuele benoeming zal aanvaarden.

ATTENTIE: Elke aangesloten vereniging is verplicht een stemgerechtigd meerderjarig lid der vereniging naar de Algemene Ledenvergadering af te vaardigen. (Art. 22 lid 6 H.R.).

Ereleden en commissieleden alsmede scheidsrechters hebben op de Algemene Ledenvergadering een adviserende stem.

HET BESTUUR.

AGENDA

WEST-END: „Mariandel" 19 en 21 uur.

CINELANDIA: „Gun runner" 19 en 21 uur.

ROXY: „Can't help singing" 19 uur; „House across the street" 21 uur.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door: **Botica Excelsior,** Herenstraat 4, tel. 2004 en **Botica Central,** Bredestraat 45 (O), tel. 3281.

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood bellen: **J. R. v. Geffen,** tel. 1189 (dag en nacht).

SCHEEPSREPARATIE C.P.N.: Wachtdienst, A. Visser van 7 — 15 uur, tel. 1193.

WIT-GELE KRUIS: De nachtdienst der verpleegsters wordt waargenomen door: Zuster Verhooren, Marktsraat 1, tel. 1836.

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN:
Kantoor Hato: werkdagen van 07.00 — 18.45
Kantoor Handelskade 6; werkdagen van 07.00 — 19.45.
Kantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dagelijks dag en nacht.

CUROM.

Woensdag: 17.30 Muzikale kinderuitzending; 17.50 Programma voor de Strijdkrachten; 18.20 Dinermuziek; 18.45 Nieuws; 19.00 Uitzending in het Papiament; 19.30 „Wat de handel U biedt" 20.30 Gramofoonprogramma; 20.45 Conjunto-avond met Sonora Tropical"; 21.30 Actuele causerie; 21.40 Gramofoonplaten; 21.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

Woensdag: 19.00 Nieuws; 19.20 Causerie; 19.30 „Disco-Nieuws"; 20.00 Nieuws; 20.05 **De West in Nederland;** 20.20 „Het Schip van de Week'; 20.50 Scheepsjournaal; 20.58 Sportpraatje; 21.07 Gram. muz.; 21.13 Avondgebed; 21.16 Nieuws en Sluiting.

AVROS.

Woensdag: 16.00 Reclame-uitzending; 16.30 Voor de jarigen; 17.00 Omroep-advertenties; 17.15 Naar bed; 17.25 Reclame; 18.00 De Winnaars van Lotex; 18.15 Kinderopvoeding; 18.30 Krontjong muziek; 1840 Nieuws; 19.01 Advertenties; 19.10 Klassiek concert; 20.55 Nieuws en Sluiting.

EMMASTAD

Telegram Afdeling: 23.00 — 7.30 uur R. H. Helweg, tel. 2140.

Personeel Afdeling: W. Lambij, Bernhardlaan 4, tel. 2330.

Materialen Afdeling: C. P. Riegman, Bung. 98, Gr. Kw., tel.

C.S.M.

Rederij: G. de Rooy, tel. 2076.

Scheepsagentschap: 08.00 — 23.00 uur kantoor 2458—2551; 18.00 — 19.00 uur en 23.00 — 08.00 uur W. R. Engelsman, tel. 2304.

Dok Afdeling: J. P. Marcussen, tel. 2420.

Biljartvereniging „Holland": Het Bestuur van Biljartvereniging „Holland" maakt hiermede bekend, dat de nieuwe competitie Maandag 8 Januari een aanvang zal nemen. De speelavonden zijn als volgt ingedeeld:

Maandag: Goudswaard, v. Dijk, Koger, De Bruijne, Vermolen, v.d. Kuil, Lichtenbelt, v.d. Meulen.

Woensdag: Dijkhuizen, Martin, Sontag, Herwig, Freitas, Advokaat, Wolf en Boesten.

Vrijdag: Koesveld, Blok, Corthals, Jongewaard, Witzel, Kraaijeveld, Hermans en Korevaar.

Aan allen succes toegewenst namens het Bestuur.

Ons feuilleton

en één

3.

„Mr. Paul Savoy, Sergeant Tom Blout", en liep dan de kamer uit.

Nog een andere man, tot op dat ogenblik geheel weggedoken in de zachte diepte van een der gemakkelijke stoelen, stond op. Sergeant Tom Blout ongewtijfeld, een korte breed gebouwde man met een donkerbruin gebrand gelaat, flonkerende rood-bruine ogen en het uiterlijk van een oud-militair. De drie mannen gaven elkaar door een koel knikje te kennen, dat zij de kennismaking voor gedaan beschouwden en onmiddellijk verdween sergt. Tom Blout weer in zijn stoel, terwijl de beide anderen elkaar met hernieuwde belangstelling, die zij niet trachtten te verbergen, aankeken. Paul Savoy was de eerste, die de stilte verbrak en hij deed het met een fijn glimlachje op de lippen.

„Eigenaardige ontmoeting, Kapitein Temple? Eigenaardig verder, dat geen van ons beiden onze gastheer persoonlijk kent."

„Ik was van mening", begon de kapitein, doch hield zijn woorden in. Zijn belangstelling was even opgevlamd, doch doofde weer uit in zijn koele onverschilligheid.

Paul Savoy begon te lachen.

„Dus u begrijpt toch iets van de zaak?" vroeg hij luchtig.

„Ik weet natuurlijk wie u bent", antwoordde Kapitein Temple.

„En iedereen kent natuurlijk de met roem beladen Kapitein Temple, de hoofdfiguur in zovele spannende avonturen", antwoordde Savoy galant. „Zullen we het daarbij maar laten?"

„Ik ben van mening", zei de kapitein koel, „dat wanneer iemand het doel — U bent hier toch niet bij toeval, is het wel?" vroeg hij scherp.

„Oh neen, helemaal niet", antwoordde Savoy koel. Doch dan glimlachte hij weer en trok één van zijn wenkbrauwen op, terwijl hij mompelde: „Bestaat er, tussen twee haakjes, wel zo iets als Toeval?"

„Bestaat er wel iets anders?" vroeg Kapitein Temple kort.

„Ho, ho, dat wordt me te gevaarlijk", lachte Savoy. „Maar wat die verklarignen betreft —?"

„Zullen wij die maar niet liever laten waar zij behoren — in de mond van Mr. Mainwaring Parks — als hij tenminste komt. Sergeant, hoor eens even."

Savoy keek de twee heren na, toen zij naar een ver verwijderd hoekje van het vertrek liepen en daar fluisterend met elkaar begonnen te spreken. Dat eigenaardige fijne glimlachje speelde weer op zijn lippen.

„Onbeschaafd? Alleen maar verontwaardigd? Of, zoals de Fransen zeggen „helemaal onderste boven". Maar wat voor de duivel doet Kapitein Temple met zijn oppasser hier?"

Hij nestelde zich in een diepe stoel, zijn rug naar de twee personen gekeerd, die zijn gedachten bezig hielden en nam op goed geluk een boek van de tafel, die voor hem stond. Kunz's „Merkwaardige Kennis van Edelgesteenten". Onverschillig sloeg hij het open of liever, daar hij de rug van het boek in zijn hand hield, liet hij het boek van zelf openvallen. De bladen van het boek scheidden zich bij het begin van het vijfde Hoofdstuk. Savoy kende het werk. In dat hoofdstuk werden de „Onheilstichtende stenen" behandeld. En de eerste steen die behandeld werd, was zoals men kon verwachten de „Opaal".

„De Opaal". Ja, natuurlijk. Waarom zou het boek op die plaats niet even goed kunnen openvallen als op elk andere plaats? Droeg het huis al niet lange tijd de naam „Het Huis van de Opaal"? Het lag voor de hand, dat Mainwaring Parks belang had gesteld in al wat de auteur over dat onderwerp te zeggen had. Of had Kapitein Temple misschien een blik in dat boek geslagen? Het zou juist iets voor hem zijn om een boek in zijn ijzersterke handen te nemen en de rug te breken op een bepaalde plaats, zoals hij ook de nek van de een of andere inboorling gebroken zou hebben op een van zijn veelvuldige expedities in de binnenlanden van Afrika. En goed beschouwd kreeg de diamant evenveel kans als de Opaal, als je een soortgelijk boek opnam en het zelf op een willekeurige plaats liet openvallen.

Maar daar kwam Kapitein Temple aan. De sergeant was spoorloos verdwenen en had ongetwijfeld weer zijn strategische stelling in de armstoel ingenomen. De kapitein scheen niet zo achterdochtig en zwijgzaam meer te zijn, toen hij naar het haardvuur terugkeerde. Hij glimlachte zelfs buitengewoon innemend en toonde een rij sterke witte tanden, toen hij Savoys aandacht van Kunz's edelgesteenten afleidde.

„Ik vrees, dat ik zoëven een beetje ruw geweest ben, Mr. Savoy. Ik vraag u om excuus. Dat was natuurlijk mijn bedoeling niet."

„In orde", antwoordde Savoy en legde het boek neer. „Wij waren allebei een beetje verrast. Heeft u al iets te drinken gehad?"

De kapitein moest als iemand, die een bekentenis aflegde toegeven, dat zulks nog niet het geval was geweest. Savoy vertelde hem van de tedere zorgen van de Philippijnse bediende en dat scheen Kapitein Temple erg te verwonderen. Maar op dat ogenblik kondigde enig rumoer de komst van nieuwe gasten aan en het geluid van een diepe warme joviale stem werd door de lange gang naar de zitkamer gevoerd door de wind, die met de nieuw aangekomenen was binnengedrongen.

„Dat is de stem van Amos Laufer-Hirth", zei Kapitein Temple. „En ik geloof, dat Parks bij hem is."

„Ik geloof, dat er meer dan twee zijn", zei Savoy en keek scherp toe, hoe de ander dat zou opnemen. Maar de kapitein had eenmaal zijn gevoelens door zijn gelaat laten uitdrukken en dat was meer dan voldoende.

Het loeien van de wind om het grote huis deed denken aan de stormloop van huizenhoge golven; het zware gerommeld van de donder werd overstemd door het dicht slaan van een zware deur en het knarsende geluid van een stalen luik, dat ergens buiten uit de scharnieren werd gerukt.

* * *

„Het is een vreselijke avond, heren", zei een hoge vibrerende stem en de spreker verscheen tussen twee andere heren in de ingang van de kamer. Onmiddellijk achter hem volgde Andregg en nooit had zijn gelaat duidelijker van angstige spanning gesproken dan op dat ogenblik. De sergeant kwam te voorschijn en bleef roerloos naast zijn stoel staan als een schildwacht, die uit zijn huisje te voorschijn is gekomen.

De man, die gesproken had, was op de drempel blijven staan en nam de drie personen, die zich reeds in de kamer bevonden, stuk voor stuk op. Savoy en Kapitein Temple begrepen, dat die man Mainwaring Parks moest zijn, aangezien de beide anderen dat niet waren. Eén van hen, hij, wiens warm joviaal stemgeluid tot hen was doorgedrongen, werd door hen beiden verwacht. Dat was Amos Laufer-Hirth, die voor San Francisco was, wat Tiffany lang voor het Oosten geweest is. Een man, die lichamelijk zowel als geestelijk veel ruimte nodig had. Hij trok even verwonderd zijn grijzende wenkbrauwen op, grinnikte zachtjes en droeg zijn zware lichaam op een paar smalle goed gevormde voeten vlug naar het midden van de kamer, waar hij zijn beide handen tegelijk uitstak onder de uitroep:

„Paul Savoy! Kapitein Temple! Wel, wel! Dat is fijn."

„Misschien", zei Mainwaring Parks met een fijn humoristisch glimlachje, „zou je zo goed willen zijn Amos, om me even aan mijn eigen gasten voor te stellen. Lang heb ik me al verheugd op het buitengewoon grote genoegen kennis te mogen maken met Mr. Paul Savoy en Kapitein Temple."

Hij kwam een paar stappen naar voren en stak de heren reeds zijn handen toe, terwijl hij nog schertsend verzocht om voorgesteld te worden. Zonder enige moeite en zonder dat Amos Laufer-Hirth hem een teken gaf — hoewel die dat eigenlijk bij zijn begroting al had gedaan — wist hij vast te stellen, wie Paul Savoy en wie Kapitein Temple moest zijn en heette hen hartelijk welkom. Ook de anderen werden nu voorgesteld, terwijl de sergeant opgevist werd uit zijn stoel en het gezelschap de hand drukken moest.

„Kom eens even hier, Andregg!" riep Parks uit. En zich richtend tot hen, die al kennis hadden gemaakt met Andregg, legde hij uit: „Een oude vriend van me dokter Andregg. U heeft ongetwijfeld enkele woorden met hem gewisseld, maar ik wil wedden dat hij u rustig van hem heeft laten denken wat u verkoos, zonder u enige opheldering te geven."

Andregg schudde zijn hoofd op een eigenaardige krampachtige manier, scheen heel veel haast te hebben om de zaak af te wikkelen en ging dan weer op enige afstand van het kleine groepje met een eigenaardige uitdrukking van gespannen verwachting naar zijn gastheer staan kijken.

De laatste, die werd voorgesteld was de man, die gelijk met de twee anderen was binnengekomen, een houterig, ietwat te opzichtig gekleed jongmens met sluike blonde haren en de mooiste helder bruine ogen, die men zich maar bedenken kon. Het scheen, alsof Mainwaring Parks hem helemaal vergeten had en daarvoor zijn excuus wilde maken.

„Oh, dat zou ik bijna vergeten. Maar iedereen heeft natuurlijk al eens van Dicks gehoord. Mag ik u voorstellen heren. Detective Dicks."

Sommigen keken heel verwonderd en de scherpe ogen van Dicks zagen, wiens wenkbrauwen omhoog gingen. Ook Mainwaring Parks zag het en begon te lachen.